

В УКРАЇНІ ВІЙНА

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ ДО САМОГО КІНЦЯ

«Війна в Україні змінила долі кожного з нас. Ветеран армії Сполучених Штатів, родина бойових парамедиків з Великобританії та волонтер з коханою нареченою з України зустрілися на початку повномасштабного вторгнення російських окупаційних військ. Кожен з них день за днем робить все можливе і неможливе задля Перемоги України. Герої цієї книги є уособленням найважливіших цінностей в житті: любові до Батьківщини, боротьби за Незалежність, дружби та самопожертви. Завдяки ним ми розуміємо, що на світі не буває чужого болю. Сотні мільйонів людей розділяють наш біль. Щодня, щохвилини, кожен з них на своєму місці, сам або разом з близькими допомагають, підтримують, рятують рік за роком, показуючи нам, що в цій страшній війні проти катів і терористів вони стоятимуть з нами пліч-о-пліч до самого кінця».

З повагою, автор Інга Квітка!

» ЧАСТИНА 1:

САРА ТА СТІВ

- » бойові парамедики;
- » інструктори з підготовки ТССС;
- » добровольці та волонтери ГО, «Привиди України», «Іноземний легіон».

Сара кохана дружина, турботлива мати трьох дітей. Понад два роки рятує життя на Сході України.

Якщо можеш комусь допомогти, ти повинен це зробити.

Сара. 2024 рік про війну в Україні.

Сара та Стів працюють з травмами та передозуванням. Понад два роки тому бойові парамедики дізналися про початок повномасштабного вторгнення з боку РФ під час перегляду новин. Вони прийняли рішення негайно летіти до України, щоб допомогти усім, кому зможуть.

**НА СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ
БОЙОВІ ПАРАМЕДИКИ
ЕВАКУЮВАЛИ:**

**378 цивільних осіб
104 діти
3109 військових
50 ДСНС
15 лікарів
30 медсестер**

**2022-2024 РОКИ
БОЙОВІ ПАРАМЕДИКИ
САРА ТА СТІВ ПІДГОТУВАЛИ:**

**23 людини з Бахмута
32 з Лисичанська
29 з Донбасу
19 з Донецька**

Неймовірно-смілива родина — Сара та Стів, які прилетіли до нашої країни, родом із Великої Британії. Понад шість років вони служать парамедиками в 103-й бригаді у себе вдома. Достатньо один раз побачити їх, щоб зрозуміти, наскільки сильно вони кохають один одного.

Бойові парамедики дванадцять років разом, шість з яких пара одружена. У них троє дітей: двоє хлопчиків та дівчинка. Старшому сину виповнився двадцять один рік. В Англії він працює дантистом. Середньому — 18 років. Хлопець йде в університет вчитися на бухгалтера. Молодша донька планує вступити у коледж. Дівчинці виповнилося 16 років.

Звісно, перед цим Сара та Стів мали довгу розмову зі своїми дітьми, які пишуться сміливістю батьків, бо розуміють, що професія, яку обрали Сара та Стів багато років тому, обирається виключно за покликом серця. Проте, як і всі діти, чиї батьки на передовій, виборюють, допомагають, рятують, лікують, захищають незалежність та свободу нашої країни, хвилюються за життя та безпеку батька і матері.

Сара згадує, що в процесі розмови, коли вони повідомили дітям про рішення летіти до нашої країни, вона та Стів домовилися, що тут, в Україні, врятують стільки життів, скільки зможуть.

— Як Ви дізналися про війну в Україні?

— Вперше про війну ми почули у новинах. Нас зачепило, що невинні життя страждають. Ми хотіли поїхати одразу, але, на жаль, довелося чекати на дозвіл, щоб приїхати до вас. У нашої родини є кредо, яке я перейняла від своїх пра-пра батьків: «якщо можеш допомогти комусь — ти повинен це робити. Тому ми — парамедики, і тому ми зараз тут із вами в Україні», — розповідає Сара.

Фото з родинної бібліотеки Сари та Стіва.
Орден: “Сила Милосердя”. 2025 рік

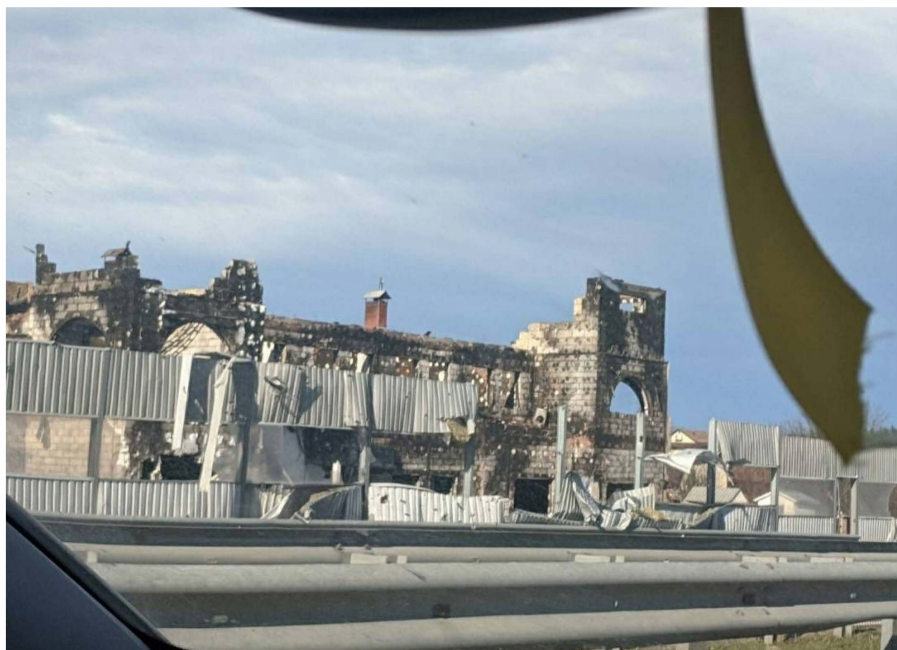

Фото з особистої бібліотеки Сари та Стіва: Україна

Вперше Сара та Стів приїхали до [Яворівського полігону](#) через тиждень після одного з найстрашніших обстрілів Львівщини. Вночі, тринадцятого березня 2022 року по Міжнародному центру миротворчості та безпеки російський агресор випустив понад тридцять ракет. Внаслідок авіаударів загинуло 35 осіб та ще 134 людини зазнали поранень різного ступеня складності.

для довідки:

23 травня 2024 року колишній КДбіст, [корегувальник ракет на Міжнародний центр миротворчості та безпеки](#) отримав 15 років ув'язнення. 73-річний уродженець міста Львова, який співпрацював з агентами ФСБ РФ — Олександр Касторний передавав дані через месенджер в Телеграм. Він відобразив розташування військових містечок, казарм і гуртожитків. Крім цього, колишній КДбіст передавав ворогу й іншу інформацію. Коригувальник так і не визнав своєї провини у скоєному, навіть після оголошення судом вироку.

Приїхавши у складі Інтернаціонального легіону на Яворівський полігон, Сара розповідає, що вони зі Стівом того дня на власні очі побачили, що робить росія із нашою країною.

— **З якою місією ви їхали на Яворівський полігон?**

— Ми — інструктори з ТССС. Тому для нас є найефективнішим тренувати людей, навчати небайдужих, ділитися тим, як можна врятувати поранених на війні,— розповідає Сара про чотири тижні, які вони провели на Яворівському полігоні. — Ми тренували по п'ятнадцять годин на добу. Стів викладає поглиблену медицину з порятунку життя на передовій, і ми намагалися встигнути підготувати якомога більше людей, поки знаходились на полігоні.

для довідки:

Тактична медицина — це надання домедичної допомоги в умовах екстремальних ситуацій, з метою запобігання смерті внаслідок уражень, отриманих під час виконання бойового завдання.

Курс ТССС (Tactical Combat Casualty Care) — спеціалізований комплекс програм з надання першої допомоги пораненим в бойових умовах. Курс передбачає повний перелік рекомендацій про те, кому, як та в який період, враховуючи інтенсивність зіткнення з противником, необхідно надати допомогу залежно від ролі: всі військовослужбовці, босць-рятувальник, бойовий медик, бойовий парамедик.

Навіть коли лунала сирена, Сара та Стів, продовжували навчати в укритті. Вони провели лекції для американців, фінів й інших іноземних добровольців. Також Сара і Стів під час навчання детально пропрацювали психологічну підготовку, щоб бойові парамедики заздалегідь усвідомили, що чекатиме на них на фронті.

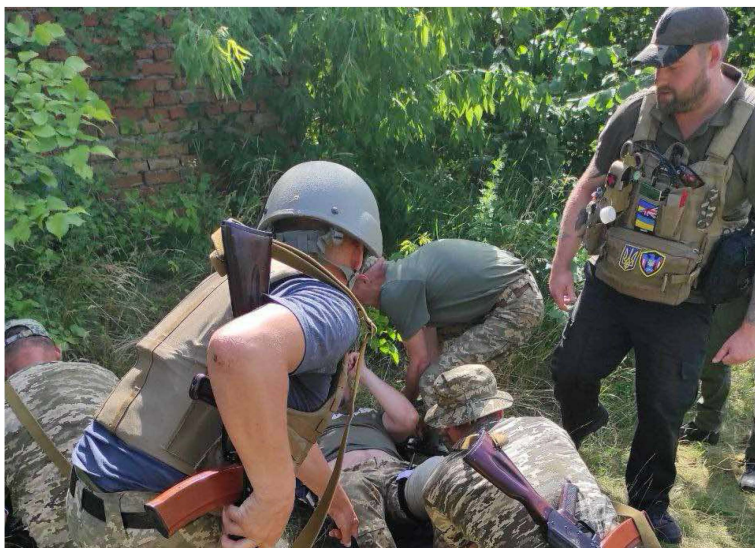

Фото з особистої бібліотеки Сари та Стіва. 2022 рік. Україна

Після проведення навчань на Яворівському полігоні Сара та Стів повернулися в Англію до дітей, щоб допомогти їм підготуватися до іспитів, а також зібрати гроші та повернутися до України не з порожніми руками. Для поїздок та допомоги нашій країні бойові парамедики Сара та Стів збирали виключно власні кошти та заощадження й принципово не залучали інших людей, волонтерів чи інвесторів. Для них було і залишається важливим те, що вони це роблять і хочуть робити далі, бо інакше не можуть.

У червні 2022-го року Сара та Стів приєдналися до ГО [“Task Force Yankee Ukraine”](#).

для довідки:

Головна місія “Task Force Yankee Ukraine” — це допомога та порятунк поранених. Організація займається навчанням та евакуацією людей з міст, які знаходяться під постійними ворожими обстрілами і не можуть самостійно звідти виїхати.

Евакуаційний підрозділ “Task Force Yankee Ukraine” з Сарою та Стівом були в Лисичанську, Сєверодонецьку, Бахмуті та інших містах на Сході, які потребували їхньої допомоги.

Наступне місто, про яке розповідають Стів та Сара після Яворівського полігону, це Лисичанськ. Їхній евакуаційний підрозділ прибув туди з єдиною метою — допомогти врятувати якомога більше життів. Коли бойові парамедики знаходилися в закинутому центрі Червоного Хреста, в будівлю прийшли багато жінок та дітей, чії будинки були зруйновані. Люди не мали іншого притулку, де можна сховатися від постійних обстрілів. Сара та Стів надавали психологічну підтримку всім, хто там був. Також бойові парамедики започаткували курси з домедичної допомоги.

Кількість тих, хто потребував отримати знання та психологічну підтримку від бойових парамедиків із Британії, постійно зростала, і на одне із занять до приміщення увійшла крихітна дівчинка. На вигляд їй було не більше п'яти років. Малеча хотіла дізнатися, що відбувається в аудиторії, й побачивши, що Сара і Стів демонструють покрокові алгоритми дій з накладання турнікетів, звернулася з проханням навчити і її, не дивлячись на зовсім маленький вік.

— Ви вирішили навчити накладати турнікет навіть п'ятирічну дівчинку?

— Звісно, ми зі Стівом пояснили малечі й відтоді почали навчати дітей, як врятувати своїх батьків в умовах, які можуть і виникатимуть під час обстрілів, — розповідає Сара. — Коли ми опиняємося в таких ситуаціях, ми фокусуємося на людях довкола, котрі в той момент потребують нашої допомоги та підтримки. Ми занепокоєні їхнім станом, проте за жодних обставин, що б не відбувалося, не показуємо власного страху. Найменший страх або занепокоєння деморалізує тих, кого ми прибули рятувати. Тому я завжди бережу свої сльози тільки для дому і своїх близьких, — додає Сара і на її очах з'являються сльози.

Тієї миті, під час першого інтерв'ю, я зрозуміла, що ми більше не чужі один одному люди й наш біль від війни — це і їхній біль зі Стівеном також.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2022 рік, Лисичанськ, Україна

У цей момент Стів обійняв дружину і продовжив розповідь, щоб вона могла заспокоїтись:

— Було прийнято рішення показати малечі й при цьому я, звісно, зауважив, що дитині не потрібно деталізувати повний курс з наших навчань. — зауважив Стів. Почувши, що те, що роблять бойові парамедики, може їй одного разу допомогти врятувати тата і маму, крихта-янгolia попросила, щоб її також навчили.

Маленький вік дівчинки, на перший погляд, створював в оточення помилкове уявлення, нібито вона не налаштована серйозно вчитися, але її погляд — такий дорослий з небесними оченятами промовив зовсім інше. Тому, коли дівчинка зазирнула до кімнати знову, Сара спитала в неї за допомогою перекладачів: — Крихто, навіщо ти хочеш навчитись допомагати, як ми? Ти теж хочеш зцілювати? — спитала Сара в малечі.

Відповідь п'ятирічної дитини вразила всіх присутніх в тій кімнаті:

— Якщо ті погані люди зроблять погано моїм татові та мамі... я хочу вміти їх врятувати, як ви, як захисники.

— Найцінніше питання, яке я колись чув, задала нам ця маленька, п'ятирічна дівчинка, — прошепотів Стів своїй дружині, — дає одну просту і водночас неоціненну для світу відповідь: діти з дитинства мають знати про важливість допомоги й питати: «як можна це зробити»?

Згадуючи той день, Стів підкреслив, що не дивлячись на цілодобову зайнятість тут, він мріяв про те, щоб почати якомога більше показувати дітям, як і чим можна допомогти — особливо тут, особливо зараз.

— Діти можуть це зробити. — зазначив бойовий парамедик та Інструктор з поглибленої медицини з порятунку життя. — Головне дітям вміти правильно пояснити, залучити момент гри, відволікання і разом з тим постійно наголошувати на головному сенсі, — зауважив Стів, — хоча, цій крихті-янгolia й наголошувати не треба, — додав він, — та дівчинка ловила кожен рух Сари, коли моя дружина показувала їй та іншим учасникам тренінгу, як саме накладати кровоспинний турнікет.

На жаль, дозвіл перебувати в місті для бойових парамедиків із Британії закінчився. Сара та Стів намагалися забрати разом із собою якомога більше людей. Вони встигли познайомитися з матусею дівчинки й неодноразово пропонували евакуюватися і їй з донькою. Проте і жінка і її дитина категорично відмовилися залишати місто, тому що чекали на тата, який пішов захищати нашу країну.

Сара та Стів відкладали від'їзд доки могли, вмовляючи жінку з дитиною передумати, але рішення мати та донечки залишилось непохитним.

— Коли ми їхали, дівчинка вийшла нас провести, — розповідає Сара, — ми їхали, а вона ще довго дивилася нашій кареті швидкої услід та махала рукою. Дівчинка всміхалася, бо була впевнена, що якщо щось трапиться з її батьками, вона зможе їх урятувати, надати їм допомогу тут.

Проте дива, на жаль, не сталося. Сара та Стів переймалися долею дитини та матері, тому постійно дізнавалися відносно них, і в один із таких днів бойові парамедики отримали звістку про те, що мати та дівчинка не вижили.

— Вибачте, що зараз плачу. Я згадала цю історію. Вони прийняли рішення відмовитися від евакуації та залишитись у закинутому центрі Червоного Хреста, щоб дочекатися на свого тата. На жаль, вони не змогли побачити його, бо загинули в тій будівлі. Нам також стало відомо через деякий час, що батько дівчинки не прийшов до родини лише тому, що також загинув. Вони так і не змогли зустрітись.

— 3 Інтернаціональним легіоном ми з дружиною пробули в Лисичанську — тиждень. Після цього військові попередили нас, що ми повинні залишити місто, бо на той час Лисичанськ був у надто критичному стані. Запеклі бої з окупантом точилися постійно, — розповідає Стів.

Після того як родина бойових парамедиків залишила Лисичанськ разом з евакуаційним підрозділом, вони поїхали до Сєверодонецька. Наступні п'ять днів Сара та Стів евакуювали звідти поранених бійців. Проте через те, що місто втрачали, наші військові знову сказали, що парамедики повинні негайно покинути Сєверодонецьк. Це був червень 2022 року.

— Яким чином Ви пересувалися на передовій під постійними обстрілами?

Фото із бібліотеки Сари та Стіва.
Навчання з накладання джгута.
2022 рік. Лисичанськ, Україна

— У нас була машина швидкої у розпорядженні, ми вивозили себе та людей звідти на ній, — ділиться Сара й показує знімок тієї швидкої карети.

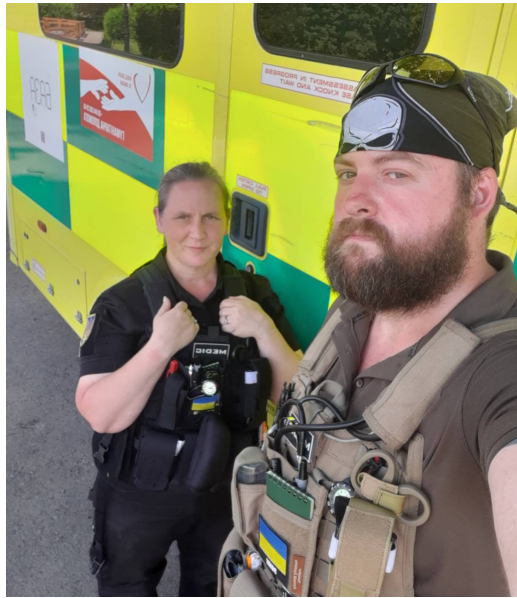
Далі Сара та Стів одразу поїхали до Бахмуту. Під час цієї місії вони евакуювали людей з особливими потребами та людей похилого віку, які самостійно не могли залишити місто.

Сара згадує, що коли вони евакуювали одну з пар похилого віку із Бахмута, їм з чоловіком навіть вдалося з'єднати бабусю та дідуся з їхньою онукою. Для Сари та Стіва — це дуже важливий момент.

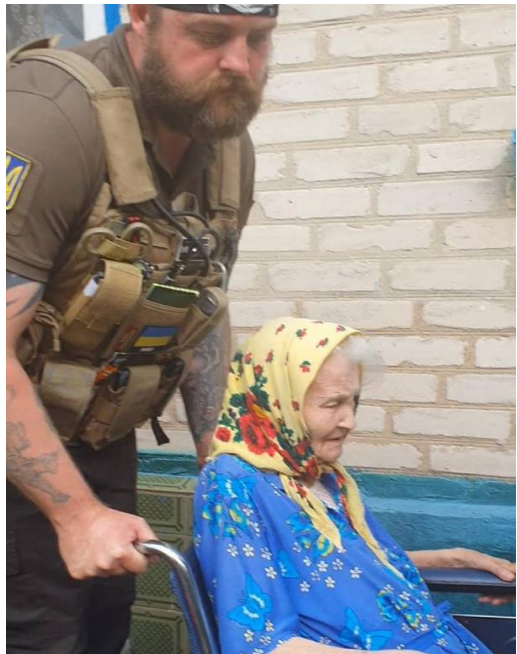
— На війні стільки болю, втрат і сліз і надто мало таких історій, як ця. — згадує Сара.

У Бахмуті евакуаційний підрозділ провів чотири дні. Через те що зайшли гвинтокрили, наші військові попередили про те, що евакуаційний підрозділ повинен терміново залишити місто.

Після Бахмута, Сара та Стів поїхали до Києва. Бойові парамедики жили в хостелі й поки були в столиці, вперше за кілька місяців змогли побачити дітей за допомогою відеодзвінків. При розповіді про можливість побачити одне одного, знаходячись за півсвіту, Сара та Стів всміхаються. Парамедики показали дітям, що з ними все добре, вони знаходяться у повній безпеці, при цьому не розповіли й половини правди про території, на яких надавали допомогу, адже понад усе намагаються захистити дітей від постійних хвилювань.

*Фото з бібліотеки Сари та Стіва.
2022 рік. Лисичанськ, Україна*

*Фото з бібліотеки Сари та Стіва.
2022 рік. Бахмут, Україна*

Фото з бібліотеки Сарі та Стіва. 2022 рік. Бахмут, Україна

Перебуваючи в нашій столиці, Сара та Стів відвідували храми, знайомилися з архітектурою та спілкувалися із місцевими мешканцями. Їм дуже сподобався Київ та підтримка киян.

— Ми знайшли тут, у вашій столиці, багато друзів, — розповідає Стів.

Вони самі не помітили, в який момент це сталося. Можливо, коли бойові медики побачили новину про напад рф і прийняли рішення прилетіти з Англії на Яворівський полігон, або в один із днів, коли рятували та евакуювали людей з Лисичанська, Северодонецька, Бахмута і Україна стала для них другим домом!

У липні 2022-го року Сара та Стів повернулися в Англію до дітей та роботи. Діти неймовірно зраділи зустрічі з батьками й упевнившись, що вони живі та здорові, не приховували власних емоцій.

Фото з бібліотеки Сарі та Стіва, 2022 рік. Бахмут, Україна

Знаючи своїх маму та тата, вони розуміли, що Сара та Стів знову повернуться до України, щоб допомагати нам у війні проти російського агресора.
— Не дивлячись на хвилювання за нас, наші діти знайшли мужність пишатися нашим рішенням і тим, який шлях ми обрали на наступні кілька років, — згадує Сара.

У цей час, поки Сара та Стів повернулися до своєї роботи в 103 бригаду, родина вирішила створити окрему банківську картку, яку вони поповнювали із власних заробітних плат. Напередодні наступної поїздки бойові парамедики збиралися з зібраних власноруч коштів придбати для України медичне спорядження.

Прилетівши до столиці в жовтні 2022 року, Сара та Стів долучилися до [ГО «Привиди України»](#).

для довідки:

Головна місія благодійної організації «Привиди України» — навчання військовослужбовців, поліцейських і цивільного населення. У рамках наданих можливостей громадської організації, інструктори Сара та Стів встигли підготувати на передовій не один десяток військових, поліцейських та цивільне населення з ТССС.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва,
2022 року. Україна

Фото з бібліотеки Сари та Стіва.
Навчання з ТССС. 2022 рік. Україна

— **Як відбувалося навчання?**

— Ми тренували людей тут і знаходилися в Україні, скільки могли. Коли в нас закінчувалися кошти, поверталися додому в Англію, щоб знову заробити грошей, зібрати необхідну суму для поїздки та повернутися до вас. Ми оформлені як добровольці й знаходимося в Україні на абсолютно безоплатній основі. Наша мета — допомогти Україні, й ми ніколи не допускали думки, що може бути інакше. Ми з вами в цей час не для того, щоб заробити на горі та війні. Тому ми їзимо додому, повертаємося на свою роботу в Англію, а потім прилітаємо знову до Києва, — пояснює Сара.

Отримавши черговий дозвіл прилетіти до нашої країни, Сара та Стів у квітні 2023 року завдяки підтримці вже іншої неурядової організації вдруге повернулися до Бахмута. Під час тієї місії вони проводили з іншими бойовими парамедиками евакуацію з Бахмута далі на Донбас.

— Якось нашу швидку допомогу привезли танки та військові. Автівку постійно обстрілювали, навіть ракетами російських сепаратистів у Донецьку, — згадує Сара і показує фото, на яких зафіксовано багато ушкоджень.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2023 рік. Бахмут, Україна

В одному з районів, куди виїхали медичні підрозділи, Сара та Стів витягнули з-під завалів 75-річного чоловіка. При обстеженні бойові парамедики виявили у постраждалого серйозне поранення ноги, через яке стрімко почав розвиватися сепсис. Рана виявилася настільки серйозною, що Сара та Стів розуміли: навіть найменше переміщення пораненого призведе до септичного шоку і чоловік найімовірніше не виживе.

— Чи вдалося врятувати пораненого?

— Нам довелося прийняти складне рішення, але ми розуміли, що воно зможе врятувати людині життя. В польових умовах ми провели операцію: зробили ампутацію ноги за допомогою дрючаної пилки та затискачів. Після того, як виїняли ногу, доставили до своєї швидкої, підняли на 15 поверхів, відвезли постраждалого до лікарні, яка знаходилася поблизу Донбасу, — пояснює Сара.

За минулий рік Сара та Стів встигли підготувати багато підрозділів з ТССС. Стів продовжував проводити навчання з викладання поглибленої медицини порятунку життя під час бойових дій.

Фото з бібліотеки Сары та Стіва, 2023 рік. Україна

— У 23 році ми зі Стівом підготували багато військових підрозділів з ТССС. Займалися підготовкою польових медиків, А4005, ЦСО «А», 35 бригада морської піхоти, Група «Адам», «Грузинський національний легіон» та «Інтернаціональний легіон», «Компанія d» та багато інших. Ми не могли відмовити тим, хто звертався до нас. Вчили навіть цивільних, — згадує Сара.

Крім того, Стів, як тільки з'являлася найменша можливість, проводив час у дитбудинку з дітьми із Бахмута та Лисичанська. Він відвертав увагу дітей іграми, таким чином допомагаючи малюкам, бодай ненадовго, знову відчувати себе дітьми. Коли Стів був на черговій місії, евакуаційному підрозділу привозили припаси та було трохи часу, щоб відремонтувати швидку.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва, 2022 рік. Україна

Після повернення з Бахмута, британські парамедики об'єдналися з екстреними службами у Харкові й поки знаходилися там, також проводили курси з ТССС.

— Курси з навчання екстрених служб відрізнялися від навчання, наприклад, цивільного населення?

— Звісно, під час навчань для екстрених служб ми приділяли особливу увагу стосовно пересування людей, які отримали травми хребта та голови. Також зі Стівом вчили робити екстрене переливання крові від однієї людини до іншої й допомагали збирати частини тіл загиблих військовослужбовців та дітей у тих районах, де ми щодня та щонаочі зазнавали важких обстрілів, — ділиться Сара.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва, 2022 рік. Україна

З Харкова Сара та Стів повернулися до столиці й продовжили проводити навчання з ТССС. Після інтерв'ю бойові парамедики почали готуватися до повернення додому.

У Британії вони багато часу проводили з рідними та дітьми. Також Сара та Стів повернулися на роботу в 103 бригаду.

Не дивлячись на те, що родина бойових парамедиків дуже сумувала одне за одним, вони брали по дві робочі зміни на добу для того, щоб якомога швидше зібрати кошти й повернутися до нас, в Україну. Стів розповідає, що за ті шістьнадцять тижнів, які вони провели вдома, він бачив дружину за тиждень лише раз. Це було важко для них, проте бойові парамедики розуміли, що для них війна закінчиться лише після нашої перемоги над окупантами.

*Фото з родинної бібліотеки Сари та Стіва.
2024 рік. Київ. Україна.*

Фото з бібліотеки Сари та Стівена. 2024 рік. Підготовка нових підрозділів для протиповітряної оборони Києва. Україна

Час пролетів дуже швидко. Сара та Стів були раді побачити своїх дітей, провести з ними час. Стосовно адаптації, як зазначила Сара, вони не помітили зі Стівом жодних змін, або необхідності в ній як такої, тому що Україна для них другий дім.

— Старший син працює, середній навчається, проходить практику, щоб вступити до морської піхоти. Наймолодший ходить до коледжу після одинадцятого класу, — розповідає Сара.

— Коли діти дізналися, що ви повернулися додому ненадовго і плануєте летіти до України?

— Родина знала одразу. Ми повідомили їм, як тільки повернулися. Вони усвідомлювали, що інакше ми не можемо, — розповідає Сара.

П'ятого вересня Сара та Стів повернулися до нашої столиці. Тиждень вони провели в Києві. Місяць був повністю розписаний навчанням.

— Чудові люди, які багато чому навчилися і підтримують з нами зв'язок, це було в цьому році, — згадує Сара.

— Після повернення до нашої столиці, які підрозділи Ви підготували?

— Військових, дітей однієї зі столичних шкіл, рятівників зі служби ДСНС та цивільних з «Легіону Оболонь». Ці тренінги провели разом з організацією «Blue and Yellow USA». Курси були з ТССС (тактична медицина)

для довідки:

«Навчальний Центр ДГВ від «Легіон Оболонь» запросив Сару та Стіва для проведення навчання. Крім ТССС, Тас Мед, в програму увійшов протокол MARCH, який включає: надання догоспітальної допомоги в різних тактичних зонах, безпека та знешкодження дезорієнтованих постраждалих, травми хребта, травми голови, транспортування пораненого, імпровізації в умовах війни та передової при відсутності медичних матеріалів, стабілізація пораненого, постановка внутрішньовенного доступу, постановка декомпресійної голки, шви/застосування медичного степлера, закриття ран, хірургічне перекриття артерії, стабілізація переломів і осколкових переломів, транспортування пораненого з травмою хребта, користування пульсоксиметром, діагностика серцевого ритму, вимірювання кров'яного тиску.

НАВЧАННЯ, ЩО ВРЯТУЄ ЖИТТЯ

— Того разу ми провели навчання за 14 днів. Для цивільного населення курси тривали чотири дні, по одному дню на кожну з груп. Всього ми підготували чотири таких групи, в які входило в середньому від 30 до 40 людей. Звісно, під час підготовки виникали деякі проблеми, наприклад, при необхідності повторити алгоритми наших дій, — ділиться Стів.

Сара з посмішкою доповнює його слова та дивиться на коханого чоловіка:

— Так, головна проблема, з якою ми зіткнулися під час тих навчань, виникла для категорії людей середнього віку і старше. Вона полягала в складності довіряти через те, що ми з Британії. Людям було трохи складно адаптуватись, тому що вони були дітьми в часи СРСР і, відповідно, їм було складно довіряти. Проблема в довірі. Проте непереборне бажання навчитися переважило, адже люди прийшли до нас, аби знати, як захистити свої родини та рідних. Ця мета допомогла їм впоратися з недовірою, — зауважує Сара.

— Розкажіть, будь ласка, про наймолодшого зі студентів на курсах?

— Найменшим з цивільних, кого ми навчали в ті дні, був одинадцятирічний хлопчик. Він лускав знання, як горіхи. Дитина швидко розуміла, як і що треба зробити як в теорії, так і на практиці. Він зовсім не боявся, навіть хотів навчитися більше, ніж передбачав наш курс. Всі отримали сертифікати включно з наймолодшим із учнів.

— **За минулий місяць ви також провели навчання для служб ДСНС?**

— Так, в Києві, в «Легіоні Оболонь». Ми підготували поглиблений курс для рятувників, поліцейських, медсестер та лікарів з ТССС і Тас Мед. Курс пройшли 63 людини й інші, частина з яких були військові. На фото програма навчання. — згадує Стів.

*Фото з бібліотеки Сари та Стіва.
2024 рік. Курси в ДГВ «Легіон Оболонь». Україна*

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2024 рік. Курси в ДГВ «Легіон Оболонь». Україна

СВІДОЦТВО

№ 0047

НАВЧАЛЬНИЙ ЦЕНТР «ДГВ»

ДОБРОВОЛЬЧЕ ФОРМУВАННЯ №42
ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ М. КИЄВА «ЛЕГІОН ОБОЛОНЬ»

засвідчує, що

МОГИЛЬНИЙ
ДАВИД

успішно пройшов(ла)
чотирьохденний курс для інструкторів
«НАДАННЯ ДОПОМОГИ ПОРАНЕНИМ
В УМОВАХ БОЙОВИХ ДІЙ»

Навчальний план-24 години
Протокол МАРСН: надання допомоги в різних тактичних зонах; безпека і знешкодження дезорієнтованих постраждалих; травми хребта; травми голови; транспортування пораненого; імпровізації в умовах відсутності медичних матеріалів; стабілізація пораненого; постановка внутрішньовенного доступу; постановка декомпресійної голки; шви/застосування медичного степлера; скриті рани; хірургічне перекриття артерії; стабілізація переломів і осколкових переломів; транспортування пораненого із травмою хребта; користування пульсоксиметром; діагностика серцевого ритму; вимірювання кров'яного тиску.

дата: 25.09 - 28.09.2024

НАВЧАННЯ, ЩО ВРЯТУЄ ЖИТТЯ

Начальник
Навчального Центру ДГВ
Геннадій Синцов

Інструктори:
Steven (Кісткий) Flint
Sarah (Соловейко) Flint

Фото з бібліотеки Давида Могильного. 2024 рік. Курси в ДГВ «Легіон Оболонь». Україна

— Ми збиралися провести стандартний курс, проте ваші рятівники з передової звернулися до нас зі зверненням через хімічний інцидент, який напередодні відбувся на передовій. Відповідно виникла гостра потреба через хімічну атаку з боку окупантів терміново додати до навчальної програми окремий розділ, направлений на покрокові алгоритми дій всіх можливих варіацій для рятувальників під час хімічних інцидентів. Ми з Сарою додали необхідну інформацію до програми й детально розібрали види хімічної зброї, газові та хімічні опіки й відтворили в максимально наближених до реальних умов на полігоні покрокові алгоритми дій під час хімічних атак. Дані варіації передбачають детальний розбір від моменту, як відчувається, коли відбуваються хімічні атаки, та як ми зауважили вище – види хімічної зброї, розвиток ситуацій у зоні ураження, яку кількість часу допустимо перебувати на території, де була застосована хімічна зброя, та пропрацювання варіантів згідно з вищевказаними факторами та ризиками, щоб евакуюватися з цього місця максимально швидко та безпечно. Ми повністю відтворили процедуру деконтамінації та надали списки медичних препаратів, які необхідно використати при застосуванні окупантами того чи іншого хімічного компонента. Першу частину навчання для ваших служб ДСНС ми направили на теорію й провели її в закритому місці. На базі й потім на полігоні з окопами ми повністю відтворили всі можливі покрокові алгоритми дій рятувальників в максимально реальних умовах. Під час навчання ми використовували маски (протигаз), які повністю закривають дихальні шляхи й також альтернативні варіанти у випадках, коли рятувальники не мають при собі протигазів. В цій ситуації ми показали, яким чином можна використати звичайні пов'язки, щоб безпечно евакуюватися із зони ураження. Ми з Сарою пояснили альтернативний варіант з маскою (який звичайно не є високоефективним, проте про нього необхідно знати), просоченою водою. Крім цього, тканину можна змочити звичайним розчином активованого вугілля і пояснили, з якими хімічними компонентами це могло спрацювати, а з якими, на жаль, ні.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. Україна. 2024 рік. Курси в ДГВ «Легіон Оболонь»

— **Це дуже важливо для нашої країни, тому що наш ринок перенасичений низькоякісними протигазами та виробами ще з радянських часів.**

— Ми вчили на протигазх британської армії. Показували на тих, які були сертифіковано МОЗ, — ділиться Сара. — Варто зазначити, що окремо ми пропрацювали з вашими рятувальниками процедуру, як відрізнити фейкові протигazi радянських часів від британських та натівських, тому що зовні маски виглядають абсолютно подібними. Відповідно, не дотримавшись процедури перевірки, високий ризик ймовірності застосування фальсифікату, що, на жаль, в зоні хімічного інциденту може коштувати навіть життя.

— **Також ви встигли відвідати Дніпро?**

— Ми допомагали організації «Blue and Yellow USA». Разом з Ендрю Байер та Могильним Давидом, — розповідає Сара. Разом ми підготували та провели не один тренінг.

для довідки:

Blue/Yellow for Ukraine засновано у 2014 році у Литві шведським спецпризначенцем (Йонас Охман) після Революції Гідності. Охман був одним з активістів на Майдані.

Основна місія команди, яка виїхала на передову, — надання допомоги українським регіонам, які тимчасово опинилися під окупацією російського агресора. Йонас Охман та Blue/Yellow for Ukraine Lithuania отримали численні нагороди та визнання за підтримку України.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2024 рік. Курси в ДГВ «Легіон Оболонь». Україна

У 2019 році Охман звернувся з проханням створити [Blue and Yellow USA](#) в Сполучених Штатах. «Синьо-жовта Литва» та «Синьо-жовта США» мають спільну місію, мету та ініціативи: підтримку та перемогу України та ряд проєктів, незалежних один від одного.

Варто зазначити, що під час нашої останньої зустрічі до розмови з Сарою та Стівом приєдналися Давид Могильний та Ендрю Бауер: співкерівник медичного відділу, провідний інструктор, відповідальний за доставку медичного спорядження та ліків до лікарень, реабілітаційних центрів, військових та цивільних в Україні.

ЕНДРЮ БАУЕР

- » CNA в Америці (сертифікований брат-асистент);
- » сертифікований з серцево-легеневої реанімації від Червоного Хреста;
- » сертифікований з ТЕСС та зупинки кровотечі в США.

Після прибуття в Україну отримав сертифікат NAEMT CMC та сертифікат інструктора ТССС в Оболонському центрі в Києві.

ДАВИД МОГИЛЬНИЙ

- » перекладач, помічник інструктора;
- » координатор спорядження та ліків до лікарень, реабілітаційних центрів, військових та цивільних.

У 2024 році Давид Могильний отримав сертифікат інструктора з надання першої медичної допомоги в Оболонському центрі в Києві (Blue/Yellow for Ukraine).

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Ендрю Бауер. 2024 рік. Київ, Україна

— У травні 2023 року я приїхав в Україну з наміром підтримати медичні потреби постраждалих від конфлікту. Моєю першою місією, разом з товаришем по команді, була доставка необхідних транспортних засобів та матеріалів до різних військових підрозділів. У цей час ми опинилися в Херсоні після руйнівного прориву дамби, де співпрацювали з місцевою командою парамедиків, — зазначає Ендрю Бауер.

— Коли Ви приєдналися до «Blue/Yellow USA» і з якою місією?

— У серпні 2023 року я офіційно приєднався до «Blue/Yellow USA» як співкерівник медичних операцій, інструктор з надання першої медичної допомоги та координатор з логістики, — згадує Ендрю.

Ендрю Бауер взяв під свою відповідальність організацію та контроль виконання медичної евакуації із зон конфлікту на Донбасі та навколо нього, забезпечення безпечного транспортування поранених солдатів до лікарень Дніпра, де вони отримували наступний рівень медичної допомоги. Паралельно з цим, Бауер, активно співпрацюючи з партнерськими організаціями, зміг запустити мобільні клініки, покликані надавати критично важливу медичну допомогу цивільному населенню Дніпровської області, яке не має доступу до необхідних послуг.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Ендрю Бауер та Давид Могильний. 2024 рік. Київ, Україна

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Ендрю Бауер, Давид Могильний та Сара Соловейко. 2024 рік. Київ. Україна

— Як ви познайомилися з Давидом Могильним, який підтримує Сару та Стіва на зустрічах у нас?

— Восени 2023 року Давид приєднався до нашої команди як перекладач. Спочатку його мовні навички були зосереджені на підтримці роботи мобільних клінік, але його вільне володіння англійською мовою швидко стало життєво важливим активом для наших операцій з евакуації. Коли у 2024 році Давид Могильний отримав сертифікат інструктора з надання першої медичної допомоги в Оболонському центрі в Києві, було прийнято рішення про розширення зусиль включити комплексну підготовку з надання першої медичної допомоги як для цивільних, так і для військовослужбовців, — згадує Бауер.

— Ви навчали підлітків у Дніпрі?

— До нас звернулася страйкбольна група з Дніпра з проханням провести цивільний тренінг, який включав би деякі елементи протоколів СОТССС. Їх особливо цікавила техніка безпечного перетягування та перенесення поранених у безпечне місце. Група, яка складалася з підлітків, продемонструвала жвавий інтерес до тренінгу, багато хто з них висловив бажання приєднатися до армії, коли досягне повноліття. Хоча наші типові тренінги для цивільних тривають кілька годин, зосередженість та ентузіазм групи змусили нас продовжити заняття до чотирьох з половиною годин.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Давид Могильний: «Тренінг молодіжної страйкбольної групи з надання першої медичної допомоги». 2024 рік. Дніпро. Україна

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Давид, Стів та Сара: Демонстрація використання пристрою для витягування Кендріка (KED)

для довідки:

Kendrick Extraction Device (KED) — пристрій (напівжорстка скоба), застосовується під час автомобільних аварій та з інших замкнутих просторів з метою евакуації та іммобілізації для знерухомлення пацієнта. За допомогою Кендріка (КЕД) фіксується голова, шия та тулуб постраждалого. Швидке звільнення з пристрою зменшує до мінімуму ризик травмування.

— Крім підготовки з ТССС військовослужбовців та цивільного населення у Дніпрі, ви також займалися доставкою вантажів для ВПО?

— Так. Я та Давид організували та координували допомогу з доставкою вантажів до притулку для внутрішньо переміщених осіб (ВПО) у Дніпрі, — згадує Ендрю Бауер.

— Під час проведення навчання для цивільного населення, на чому ви найбільше фокусуєтесь?

— Наші цивільні курси зосереджені на навчанні людей навичкам порятунку життя, особливо у вирішальному завданні зупинки масивної кровотечі за допомогою турнікетів, перев'язки ран, компресійних пов'язок та імпровізованих методів накладання турнікетів. Наш військовий вишкіл ґрунтується на подібній основі, але ми доповнюємо його протоколами MARCH, розробленими Комітетом з тактичної допомоги пораненим у бою ([CoTCCC](#)), забезпечуючи військовослужбовців навичками, необхідними для порятунку життів на передовій.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Давид Могильний. Допомога для ВПО.
2024 рік. Дніпро. Україна

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Сара та Стів: навчання для військовослужбовців. 2024 рік. Харківська область. Україна

для довідки:

Навчальні курси ТССС, про які розповідає Ендрю Бауер, розроблені Всеукраїнською Радою Реанімації, ГО "Реформація", Американсько-українською медичною фундацією в координації з Об'єднаною агенцією з травми Військово-медичної служби США (Defense Health Agency's Joint Trauma System) та Комітетом з тактичної бойової допомоги пораненим (Committee on Tactical Combat Casualty Care).

На сайті: <https://tccc.org.ua/> представлені переклади навчальних матеріалів з американського сайту **Deployed Medicine**. Будь-який матеріал з вище зазначеного сайту (Deployed Medicine заборонено використовувати з комерційною метою). Оригінальний матеріал є продуктом Міністерства Оборони США.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Підготовка військовослужбовців. 2024 рік. Харківська область. Україна

— У червні 2024 року нас запросили до Харківської області для проведення тренінгу для новоствореного пенітенціарного батальйону. Група складалася зі 100 солдатів, і ми несли відповідальність за навчання їх основним медичним навичкам. Давид був перекладачем на цьому занятті, а наша команда з чотирьох інструкторів включала як членів Блакитної, так і Жовтої команди, а також двох незалежних тренерів — одного зі Сполучених Штатів і одного з Норвегії. Було неймовірно приємно спостерігати за активністю солдатів, які ставили змістовні запитання і демонстрували неабияку зацікавленість у навчанні. Цей тренінг став одним з найбільш насичених з усіх, що ми проводили. — поділився Ендрю Бауер.

— **Ви проводили навчання у школах цього року із Сарою та Стівом?**

— Ми мали честь провести два тренінги зі Стівом та Сарою - один у Слов'янській гімназії, а другий — у Дніпровській молодіжній раді. Під час тренінгу в Слов'янській гімназії учні запитали про наявність манекена для серцево-легеневої реанімації. На щастя, у нас був зайвий манекен, який не використовувався, і ми змогли подарувати його школі, щоб допомогти їм у навчанні серцево-легеневої реанімації, — додав Ендрю Бауер.

— Ми мали честь навчати різні групи, від депутатів Дніпровської міської ради до вчителів у прифронтових селах, старшокласників та незліченну кількість інших людей, кожен з яких прагне змінити світ на краще у своїй громаді. Разом ми продовжуємо боротися за Україну, яка є не лише стійкою, але й готовою протистояти викликам сьогодення та майбутнього. Особисто для мене одним із найкорисніших досвідів стало навчання понад 150 працівників Дніпровської міської ради. Протягом кількох тижнів ми проводили щотижневі тренінги, під час яких багато учасників відвідували по кілька занять, щоб поглибити свої знання та вдосконалити навички. Відданість учасників надихала, і наші зусилля були відзначені листом подяки від мера Дніпра.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. 2024 рік. Слов'янська гімназія. Україна

Фото з бібліотеки Ендрю Бауера. Подяка від 93 ОМБР Холодний Яр. Україна

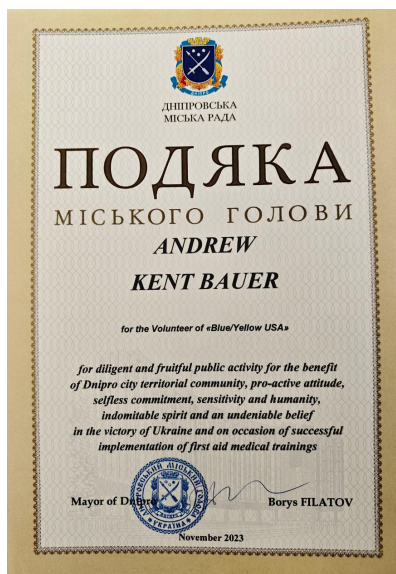

Фото з бібліотеки Ендрю Бауера. Подяка від мера Бориса Філатова. 2023 рік. Дніпро. Україна

— Окрім тренувань, ми продовжуємо підтримувати військовослужбовців, реабілітаційні центри та центри для біженців. Ми утримуємо склади в Києві та Дніпрі, де зосереджуємо увагу на розподілі основних медичних засобів, таких як турнікети, бинти та інші важливі предмети. Ми також забезпечуємо солдатів формою, черевиками та одягом для холодної погоди. Крім того, ми сприяємо прискореному відправленню вантажів зі Сполучених Штатів через кур'єрські служби, щоб забезпечити своєчасну доставку життєво необхідних товарів. Ми глибоко вдячні за підтримку нашим відданим волонтерам зі Сполучених Штатів, Польщі та України, чий внесок роблять ці зусилля можливими.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Давид Могильний: гуманітарна підтримка. 2024 рік. Київ, Україна

— Давиде, Ви, Ендрю, Сара та Стів підготували карету швидкої допомоги для наших військових?

— Так. Ми підготували нашу британську карету швидкої допомоги, наповнивши її медикаментами, турнікетами, декомпресійними голками та іншими речами тактичної медицини й провели тренування, як працює автівка назовні та всередині. Сара та Стів допомогли цій організації з сервісною роботою. Там був ремонт/аналіз машини, зробили ремонт/аналіз машини за рекомендацією Стіва та Сари, щоб потім пожертвувати/подарувати бригаді «Волинь» карету швидкої допомогою 50ОБТро. Розвідка, — розповідає перекладач, помічник інструктора, координатор спорядження та ліків до лікарень, реабілітаційних центрів, військових та цивільних Давид Могильний.

Фото з бібліотеки Давида Могильного. Сара, Стів, Давид, Ендрю та хлопці з 50 ОБТро.

10 жовтня 2024 року Сару та Стіва запросили до однієї зі столичних шкіл для тренінгу з ТССС, участь в якому взяли 60 дітей та 3 вчителі. Під час навчання бойові парамедики показали, як правильно використовувати турнікет, як імпровізувати у критичних ситуаціях та надати допомогу до прибуття медиків. Крім цього, Сара та Стів провели демонстрацію з інструкцією для кожного з учасників, як правильно перев'язати рани, перевірити дихальні шляхи та провести серцево-легеневу реанімацію. Не обійшлося і без відточення навичок з використання масок та як користуватися пов'язкою під тиском.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2024 рік. Тренінг з ТССС для однієї з київських шкіл. Україна

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2024 рік.
Тренінг з ТССС для однієї з київських шкіл.
Україна

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. Сара Стів
та Ендію Бауер. 2024 рік. Тренінг з ТССС для
однієї з київських шкіл. Україна

— Ми відпрацювали сценарії різної складності та варіанти можливого розвитку ситуацій під час того чи іншого поранення. Діти все робили добре і нам було легко навчати, корегувати та контролювати отримані ними навички. Малюки багато розпитували про нас зі Стівом і про те, що ми зробили, і були шоковані й задоволені тим, що ми робимо. Діти дуже вдячні нам за 2,5 роки, які ми працюємо. Вони хотіли більше навчитися, ніж передбачав наш курс, й ми готові поділитися всіма знаннями та досвідом, проте ми зі Стівом зауважуємо, що для ваших дітей школа повинна залишатися на першому місці, так само як і їхнє дитинство, — зауважила Сара.

Навчаючись та відточуючи навички під час надання першої допомоги, наші діти продемонстрували власну сміливість, рішучість та бажання бути абсолютно підготовленими до будь-якої ситуації в нашій країні й вміти вчасно допомогти тим, хто цього потребуватиме, адже в країні, в якій понад десять років триває війна, дуже часто саме надання першої домедичної допомоги може стати вирішальним у порятунку людських життів. Саме тому діти дуже серйозно підійшли до цього тренінгу. Вивчаючи алгоритм дій при пораненнях різного ступеня складності, вони не звертали уваги на годинник.

Розповідаючи про навчання наших дітей у школі, з облич Сари та Стіва не сходили посмішки. Вони з радістю ділилися емоціями та фотографіями зі своєї бібліотеки, які от-

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. 2024 рік. Тренінг з ТССС для однієї з київських шкіл. Україна

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. Сара, Стів та Давид Могильний. 2024 рік. Тренінг з ТССС для однієї з київських шкіл. Україна

римали того дня. Бойові парамедики зауважили, що спеціально не адаптували даний тренінг, при цьому діти легко та швидко засвоїли матеріал від теорії до практичних завдань.

Під час тренінгу діти ставили багато питань Сарі та Стіву, аби знову і знову відпрацювати ту чи іншу навичку і ще довго не відпускали їх, сподіваючись дізнатися якомога більше. Адже парамедики за більш ніж два роки встигли врятувати сотні життів руками напряду, і тисячі життів — своїм навчанням.

Під час навчання в школі Сара та Стів дізналися про те, що Стів врятував батька на передовій під Бахмутом однієї з присутніх дівчат. Військовий був важко поранений, а Сара та Стів допомогли йому вижити. На жаль, він втратив ногу та половину руки, але вижив, бо Стів працював над ним три години й врятував йому життя.

— Чим далі, тим більше ми тренувалися на його базі під Бахмутом, і він розповів своїй доньці, як за ним доглядати, завдяки нашим тренуванням батько передав донечці деякі знання, щоб дівчинка могла допомагати батькові щодня. Цей тренінг у школі для нас зі Стівом був вкрай важливим. Ми отримали чудовий досвід викладання молодому поколінню України й бажання вчити далі, — підсумувала Сара.

24 січня 2025 року Сара та Стів в себе вдома у Великобританії провели тренінг, який відвідало понад сотню людей. Під час тренінгу бойові парамедики з Британії розповіли про війну в нашій країні й отримали ще більше підтримки.

«Наша розповідь про війну змусила багатьох людей плакати. Ми переглянули те, що зробили з самого початку в Україні, і всі підрозділи, які ми навчали, цивільних осіб і дітей, для яких проводили навчання в навчальних закладах, а також небезпечну евакуацію з фронту. Їм це сподобалося, і це було для них дуже емоційно. Вони кажуть нам, що таких людей, які мають великі серця, насправді дуже рідко можна зустріти, і вони дуже підтримали нас в тому, що ми робимо, і подякували за нашу роботу», — зауважила Сара.

Фото з бібліотеки Сари та Стіва. Сара та Стів. Розповідь про Україну. 25 січня 2025 року. Великобританія

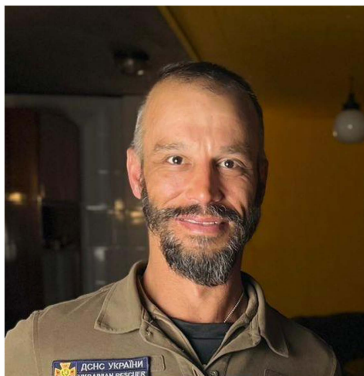
Фото з бібліотеки Сари та Стіва. Розповідь про Україну. 25 січня 2025 року. Великобританія

Представники Rotary Club Великобританії та України разом з нашими героями.

» ЧАСТИНА 2:

БАРРІ ВОВК

- » військовий армії США;
- » бойовий рятувальник;
- » волонтер;
- » інструктор з ТССС

Баррі (позивний «Вовк») — дві місії в Україну від 2022 року. Ветеран армії США, бойовий рятувальник та волонтер, дізнався про повномасштабне вторгнення рф під час перегляду зимових Олімпійських ігор.

Ось чому я роблю це. В мене питання для всього світу: чи є хтось у цьому світі, кому це – все одно.

Баррі Вовк. 2024 рік про війну в Україні.

— Я був в себе вдома в США, і тут почалося повномасштабне вторгнення. Я дізнався про війну в Україні наприкінці олімпійських ігор. Трансляцію терміново перервали новинами про те, що відбувається у вас. Нам почали показувати страшні кадри із Бучі та Маріуполя. Я побачив, що росія напала на Україну, — згадає Баррі Вовк. — Потім всі телевізійні станції (канали) почали розповідати й показувати кадри, як російський танк наїхав на людину, і ми одне одному почали ... друзі, близькі [надсилати фото із Києва](#).

для довідки:

Баррі Вовк розповідає про танк окупантів, який наїхав на людину у нашій столиці. Чоловікові почали надавати першу допомогу перехожі, які опинилися на місці події в той час. Люди дістали понівеченого чоловіка із розтрощеного російським танком авто та терміново викликали швидку допомогу й передали постраждалого медикам. Своєю чергою лікарі зробили все можливе, щоб чоловік вижив.

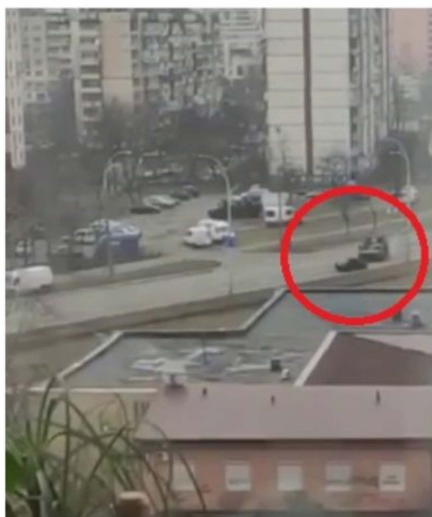

Фото: Пік. 2022 рік. Прикарпатська інформаційна корпорація. Київ, Україна

— З того моменту пройшов деякий час, я побачив, що НАТО та інші армії не йдуть туди, не йдуть в Україну. Вони залишили Україну битися самостійно. Я пам'ятаю відео, як люди кидали коктейлі Молотова у танки, це не ефективно, але ви боролися так затято,— згадує Баррі Вовк.

Баррі не любить розповідати про себе і під час двох інтерв'ю він розповідає про необхідність допомагати Україні, про те, що не можна залишатися осторонь й наскільки важливо, щоб весь світ підтримував Україну.

для довідки:

Баррі — ветеран армії США. За його плечима:

1996 рік. Боснія. Операція НАТО: «СФОР».
2001 рік. Афганістан. Операція: «Нескорена Свобода».
Кінець 2003— 2005 роки. Операція: «Свобода Іраку».
2022-2024 роки. Дві місії до України.

Баррі згадує, як під час операції в Іраку отримав важке поранення в спину. Це призвело до знерухомлення тіла на 70%. Не дивлячись на серйозне ураження і не надто обнадійливі, а точніше вкрай погані прогнози, Баррі Вовк не збирався здаватися. Він прийняв рішення боротися. Завдяки своїм близьким, які разом із лікарями підтримували його у всьому, він протягом трьох місяців проходив лікування та реабілітацію. Баррі довелося знову вчитися ходити, що він і зробив та став на ноги.

Крім цього, Баррі Вовк завдяки військовому досвіду в армії Сполучених Штатів і всьому, що встиг побачити та пережити під час місій, розуміє важливість і необхідність говорити вголос про речі, про які зазвичай і досі деколи заведено мовчати.

Під час інтерв'ю Баррі щиро розповів, що через величезну кількість місій в лавах армії Сполучених Штатів Америки, військовий отримав ще один виклик для себе! Йому довелося зіткнутися з [ПТСР \(посттравматичний стресовий розлад\)](#), прийняти цей стан, боротися з ним й успішно його перемогти.

для довідки:

«Посттравматичний стресовий розлад (ПТСР) — це хронічне порушення психічного стану, що може розвинутися після травматичної події. Близько 8% чоловіків та 20% жінок, що пережили травматичні події, мають ПТСР. Якщо нічого не робити, це може закінчитися руйнацією стосунків, роботи, здоров'я чи навіть життя. ПТСР можна подолати чи навчитися ним керувати», — Міністерство Охорони Здоров'я України.

Американський військовий пояснив появу свого тодішнього внутрішнього стану. В якийсь момент після участі в військових операціях він відчув небажання повертатися додому через рівень адреналіну. Згадуючи про місію в Афганістані, під час найбільших небезпек і атак, які йому вдалося пережити й вижити в ті миті, коли це було реально неможливим, Баррі каже, що саме в такі моменти він зміг почати «відчувати себе живим».

Можливо, слова Баррі Вовка допоможуть усвідомити, що відбувається всередині наших Захисників та Захисниць ці десять років. Наскільки важко психологічно і, можливо, саме сміливість і відкритість Баррі Вовка говорити про такі речі вголос допоможуть хоча б одній людині, яка зіткнулася або зіткнеться з подібним, краще зрозуміти себе і свій емоційний стан.

— А якщо чийсь слова змогли допомогти, хоч одній людині — це означає, що ти вже врятував чийсь... світ. Один, але врятував, — каже Баррі Вовк.

Ці слова закарбувалися в пам'яті кожного з учасників інтерв'ю того дня й допомогли усвідомити, що саме цими словами хотів сказати нам ветеран армії США та бойовий рятувальник.

— Як Ви жили в США до того, як вперше приїхали до нас?

— Було добре. Я підпрацьовував у ресторанах, десь охоронцем, десь в пабах. Також мені платили гроші як ветерану війн. Після свого повернення з війн, я звернувся до VA (ветеранської адміністрації) щодо допомоги через поранення в спину. Тож мені платять пенсію.

Варто зазначити, що гроші, які Баррі Вовк отримує як ветеран, він і по сьогоднішній день використовує на допомогу для нашої країни.

— **Що ви відчували, коли бачили новини про нашу країну?**

— Я постійно спостерігав за тим, що відбувається в Україні по телевізору та інтернету, весь час. Я чекав, що хтось із країн допоможе вам. Це тривало десь півтора тижня. Більше я зволікати не міг. Прийняв рішення, що буду допомагати. З власного досвіду я розумів, що це зовсім інша війна. Це не Афган і не Ірак, ні. Це було більше, набагато більше. Це як Друга Світова — страшна війна! — згадує американський ветеран про що він думав в ті дні.

Баррі Вовк почав вивчати інформацію про те, як він може потрапити до України. Які папери має оформити, що зробити, до кого звернутися та чи є хтось такий, як він — готовий теж вирушити до нашої країни зараз, розуміючи, що тут — справжня війна.

Вовк знайшов ГО та небайдужих людей, які готові були відправити його зі Штатів, а в нас — прийняти. Адже він ніколи не був в Україні. Проте це його, звісно, не зупинило.

— Вони доставили мене в Україну в жовтні 2022 року, бо мій паспорт, на жаль, робився дуже довго. Але і й це не змінило мого рішення летіти до України. Довелось ховати бронеплити, уніформу та кевларовий шолом від родини. Вони не знали, що я збираюся їхати до вас, поки я готувався, — пояснює Баррі. — Зараз, коли я тут вже вдруге, вони в курсі. Проте тоді, я сказав їм у вересні 2022 року, десь за три тижні до поїздки.

Дізнавшись про це родина Баррі після всіх військових операцій, важкого поранення, згадуючи, як він заново вчився ходити й розуміння, що він не змінить свого рішення, близькі Баррі просили тільки про одне, щоб ветеран долучився до гуманітарної місії, а не до Легіону. Вони надто боялися пережити наново те, що їм доводилося під час кожної з військових операцій, в яких військовий брав участь... — Це було занадто для них. Взагалі мій план був долучитися до Інтернаціонального Легіону, але під час розмови з родиною та моєю двоюрідною сестрою, вони довго вмовляли мене і я послухав сім'ю та долучився до "Task Force Yankee Ukraine". — згадує Баррі.

Так, Баррі Вовк через вмовляння рідних та близьких обрав шлях бойового рятувальника, щоб надавати допомогу без зброї. Для того,

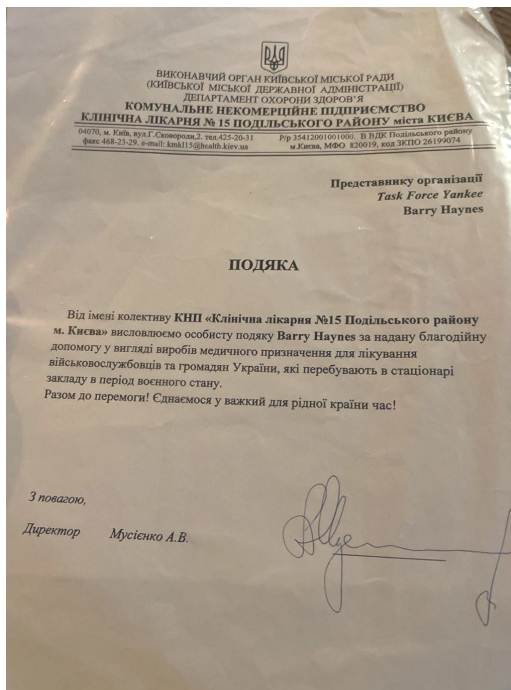

Фото із бібліотеки Баррі Вовка:
2022 рік. «23-27 жовтня Подяка за допомогу лікарні
Подільського району». Київ, Україна

Фото із бібліотеки Баррі Вовк. 2022 рік. Київ, Україна

щоб надавати допомогу та підтримку на передовій Баррі Вовк з 24 по 27 жовтня 2022 року пройшов курс по CLS (боєць-рятувальник).

— **Бойові парамедики Сара та Стів також долучалися до ГО «Task Force Yankee Ukraine». Ви з ними там познайомилися?**

— Так. З самого початку я почав жартувати над ними, щось на кшталт: «Червоні пальта, червоні пальта (red coats)!», з відсилкою до революції історичної, — сміється Баррі, згадуючи своїх друзів, — і ми здружилися вже за день.

— Проте нас це не спинило, адже я, Сара та Стів ми прилетіли до України, щоб допомагати й продовжили це робити, — пояснює бойовий рятувальник.

для довідки:

У 2023 році стало менше донатів і організації «Task Force Yankee Ukraine» довелося закритися.

— Коли я вперше зустрів Сару та Стіва, перші три тижні ми працювали з Task Форс, і познайомилися з [ГО «Привиди України»](#).

для довідки:

Благодійна організація «Привиди України» проводить безкоштовні навчання цивільного населення, підвищення кваліфікації для ЗСУ, МВС, ДСНС, медиків.

ВАЖЛИВО:

Інструктори ГО — наші військові, які брали участь в штурмових операціях проти російського загарбника, з підрозділів спеціального призначення МВС та Національної поліції, парамедик медичної служби "Госпітальєри", ЗСУ Аеромобільних військ й також фахівці з-за кордону, а саме: військові офіцери з США у відставці, сертифіковані інструктори швидкої медичної допомоги та міжнародного ТССС, колишні британські військові піхотинці, бойові рятувальники Сполучених Штатів та інші.

— Вони були партнерами «Task Force», — згадує американський бойовий рятувальник. — В листопаді 2022 року ми тренували поліцію в Київській області.

для довідки:

Від 2022 року ветеран армії США, бойовий рятувальник та волонтер Баррі Вовк провів навчання з тактичної бойової допомоги пораненим. Під час курсів, він як інструктор ділиться власним досвідом та знаннями, набутими в армії США і нашій країні. Варто зазначити, що Баррі, так само як і британські парамедики Сара та Стів (Bones & Nightingale), навчає наших військових, поліцейських, рятувальників та цивільне населення абсолютно безкоштовно.

— На Гелловін у 2022 році ми зі Стівом дивилися, як літають дрони. Він був на вахті. Я вийшов поговорити, але вдягнув тільки шкарпетки, бо думав, що розмова займе пару хвилин. Вийшло інакше. Я не хотів залишати Стіва самого. Тому, коли я почав тремтіти від холоду, Стів віддав мені свої чоботи, щоб я міг трохи зігріти ноги. Потім, коли він змерз і хоча намагався приховати це, я, звісно, помітив і послішив повернути чоботи йому. Ми зробили це кілька разів. Стояли, розмовляли, дивилися й обмінювалися чоботами, до того, як Сара вийшла до нас. Вона вкрай засмутилася, що в час, коли літають дрони, ми замість того, щоб піти в укриття, продовжували спостерігати за тим, що відбувалося на вулиці, аби у разі потреби вчасно відреагувати й надати допомогу, — згадує Баррі. — Це був один з найважливіших моментів, які згадує кожен по своєму. Стів та Баррі згадують, що кожен з них тоді думав про свого друга, щоб той не змерз і не застудився. Сара хвилювалася за безпеку обох і сподівалася, що вони таки підуть в укриття після її вмовлянь.

Наше третє інтерв'ю проходило в київському пабі найкращих друзів Баррі — Павла та Тетяни. Баррі згадує, що в листопаді 2022-го року поруч з цим місцем (пабом) прилетіла крилата ракета і він побачив дівчину, яка дуже перелякалася та побігла до шелтера.

В цей час ветеран армії США разом зі своїм другом вирішив спуститися в паб, бо він знаходиться в підвалі, щоб переконатися обстріли та перевірити своє медичне спорядження.

Упевнившись, що в них є все необхідне для допомоги, Баррі та його друг вийшли на вулицю шукати тих, хто міг постраждати від обстрілів рф. Проте на той момент на місце події вже прибули рятувальники та місцеві медики і їхня допомога не знадобилася.

— Але з того часу цей паб став ще одним моїм домом. Ми розговорилися з Павлом та Тетяною (власниками закладу) і в результаті здружилися. Вони постійно опікуються мною в плані їжі та відповідей на запитання з 2022 року й до сьогодні, — ділиться американський рятувальник. — Вони більше ніж друзі для мене.

Одним з найважчих споминів для Баррі Вовк став грудень 2022 року у нашому Запоріжжі. В той час бойовий рятувальник зустрів собаку, яку назвали: «Смайлі». Вона серйозно постраждала від підлих дій російського окупанта.

Баррі розповів, що довелося пережити Смайлі. Він дізнався, що коли загарбники виходили з області, вони заховали в іграшку міну. Крім цього Баррі наголосив, що міни також були заховані й в інші предмети побуту. Собачка хотіла підняти іграшку та принести її їй, на жаль, міна підірвалася в неї в зубах. З того моменту вона — «Смайлі». Собака пережила кілька операцій і наразі нею опікуються наші військові.

— Армійський пес. Наскільки мені відомо, Смайлі залишилася з захисниками, її годують, про неї дбають. — ділиться спогадами Баррі побаченого у Запоріжжі.

для довідки:

Окупанти воюють не тільки зі Збройними Силами України, а і з цивільним населенням, приховуючи міни у різні предмети. Російські військові злочини спрямовані навіть проти українських дітей. Про це повідомляє МЗС України й також постійно наголошує про важливість розповідати дітям, що за жодних обставин не можна підіймати будь-які незнайомі предмети, наскільки б привабливими (наприклад: дитячі іграшки, яскраві подарункові пакунки тощо) вони не здавалися для дітей, на перший погляд.

— Коли я побачив це та інші жахи (крики змерзлих тварин, котів, собак) — це наштовхнуло мене на допомогу їм. Пізніше це також вплине на моє рішення щодо Мімі, — розповідає американський рятувальник.

Різдво Баррі Вовк зустрів у Києві. Далі він мав поспілкуватися з командуванням та отримати нові інструкції, тому був у Дніпрі, Запоріжжі та Бахмуті.

Після того, як минув Новий рік, Баррі Вовк продовжив займатися доставкою медичних розхідників. Він був у Львові, Дніпрі, Запоріжжі та столиці. Це була одна велика поїздка, під час якої бойовий рятувальник зміг познайомитися з багатьма волонтерами з-за кордону й дізнатися для себе, чим ще може бути корисним і потрібним для нашої країни.

У січні після чергового бомбардування Баррі з іншими волонтерами-рятувальниками вирушили до готелю у Дніпрі.

— **Ви зустріли ту саму дівчинку, подарунки від якої й досі зберігаєте в себе?**

— Так. На центральній вулиці я помітив маленьку дівчинку, яка попросила маму купити їй цукерки. Це розчулило мене, та я був зайнятий розмовою стосовно планування наших подальших дій й дуже здивувався, коли маленька дівчинка неочікувано підійшла до мене. Вона простягнула мені всі цукерки та розмальовки, які тримала в той момент у своїх рученятах. Вона почула, що ми спілкуємося англійською та прийшли допомагати Україні. Вона сказала мені й моєму другу англійською мовою: «Thank you for helping us» (дякую вам за допомогу). Я це запам'ятаю назавжди, бо мене це дуже розчулило. Зізнаюся, що я і досі так і не їв ті цукерки, отримані від дитини. Я відвіз їх додому в США і вони зберігаються в мене вдома як символ, — згадав Баррі. — Я попрошу сестру і вона зробить фото тих цукерок, можливо, одного дня та дівчинка побачить, що я зберігаю її подарунок-цукерки та розмальовки.

Згадуючи цей день, Баррі зізнався, що одразу, як отримав цукерки від дівчинки у подарунок, подумав про те, що назавжди збереже їх у себе вдома на згадку, адже саме заради наших дітей і перемоги нашої країни, Вовк прилетів до нас.

Після цієї історії, за кілька днів, закінчивши всі справи, Баррі Вовк повернувся додому в Штати. Друга місія американського рятувальника була до Херсону. Щоб залишитись там, Баррі та іншим бойовим рятувальникам довелося отримати спеціальний дозвіл для перебування у Херсоні, адже через постійні обстріли інші іноземні гуманітарні групи вже залишили місто.

— Тільки за лютий місяць було вбито п'ять представників ГО, які робили аналогічну роботу — доставляли медикаменти та продукти харчування, — ділиться бойовий рятувальник.

Приїхавши до Херсону, Баррі разом із командою знайшли безпечний будинок, який, не дивлячись на обстріли (один з небагатьох у місті), залишився

Я маленька українка,
кілька роківі маю.
А "Кобзар" Шевченка
вже давно читала.

Фото однієї з розмальовок, яку Баррі Вовку подарувала маленька дівчинка в Дніпрі на знак вдячності.

цілим. На думку Баррі, будинок вцілів через те, що знаходився за високим парканом. З вікон було видно річку.

Довгий, небезпечний переїзд до міста надто виснажив команду рятувників. Баррі разом з іншими бойовими рятувальниками трохи відпочили та вийшли на вулицю подихати повітрям і побачили крихітне цуценя за парканом. За ним для песика-безхатька було надто багато загроз. Найбільшу з них становили великі собаки, які огризалися на цуценя та намагалися напасти через постійну нестачу їжі.

Баррі помітив, що крихту не приймає зграя і вона знаходиться в серйозній небезпеці.

Фото із бібліотеки Баррі Вовка.
2024 рік. Баррі та врятована ним собачка Мімі Херсон, Україна

— Баррі, ви зустріли Мімі біля високого паркану в оточенні великих собак, про яку розповіли нашим малюкам для сторінки «Казочки для малечі рідної мови»?

— Так, їй було десь два-три місяці — не більше. Насправді я небагато пам'ятаю. Ми були занадто виснажені. Мій друг прийняв рішення пустити цуценя на нашу територію, бо інші тварини (собаки більші) намагалися її з'їсти через те, що з їжею там, самі розумієте, надто складно. Перша ніч, відверто кажучи, складна і для мене. Те, що я пам'ятаю — собачка підійшла до мене та притиснулася до моєї ноги. Немов вперше показала мені, що довіряє, — згадує бойовий рятувальник із США.

*Фото із бібліотеки Баррі Вовка.
2024 рік. Один з будинків, уражений обстрілами окупантів з рф. Херсон, Україна*

Він взяв її на руки. Вона повністю помістилася в долоню. Настільки крихітна та худа, що рятувальник із США міг перерахувати всі її кісточки на ребрах. Це його вразило. Баррі назвав цуценя на честь своєї прабабусі: «Мімі», а цуценя в той момент відчуло, що після всіх жахів, які Мімі довелося пережити на вулицях під обстрілами у Херсоні, вона нарешті знайшла свою Людину!

для довідки:

На сьогодні неможливо порахувати й назвати точні цифри (статистику) всіх беззахисних жертв (тварин та птахів), які постраждали внаслідок вторгнення, окупації та нелюдських дій російських загарбників.

Наші благодійні організації багато років допомагають чотирилапим друзям евакуюватися під час війни та знаходять для них нові домівки.

Дізнатися більше про порятунок тварин та як подарувати чотирилапому другу свою турботу можна тут:

- [UAnimals](#)
- [12vartovykh](#)
- [Ukrainian Rescue Appeal](#)
- [Save Pets of Ukraine](#)

- [Happy paw](#)
- [UPAW](#)
- [dogs_cats_needhelp](#)
- [rivne.animals.center](#)

Мімі ніколи не те що не жила, а скоріш за все (що стане остаточно зрозуміло згодом) не перебувала в жодному приміщенні. Спостерігаючи за цуценям, Баррі здогадався про це, тому прийняв рішення поруч із будинком облаштувати будку й зробити всередині ліжко. В першу ніч Мімі з радістю залишилася на вулиці, щоб охороняти довірену їй територію.

Під час інтерв'ю в приміщенні одного з кафе, де нас з радістю прийняли разом із Мімі, було помітно, що собачка і досі миттєво реагує на найменший спалах світла, коли спрацьовують датчики руху.

— Як бачите, з цього лаю під час інтерв'ю, це відбувається через те, що їй довелося пережити... Постійні обстріли, ховатися, Мімі завжди з острахом реагує на будь-які найменші звуки та спалахи. Вона часто гавкає на них та потім ховається за мною, за ноги, — бойовий рятувальник із США всміхається, адже в цей момент Мімі якраз заховалася за його ногу й обережно визирнула в бік порогу, й бере Мімі до рук. Вона миттєво заспокоюється.

Баррі розповідає про те, як кожний їхній ранок починався з того, що вони під час бойових дій в місті доставляли разом з іншими бойовими рятувальниками ліки для місцевих, продукти харчування і те, чого найбільше потребували херсонці.

— Ми доставляли посилки, які в нас були. Мімі в той час бігала за машиною, скільки мала сил. Але коли видихнулася, повернулася до будинку, де я зупинився з командою і де вона мала «дім», — пояснює Баррі. На другу ніч, коли бойові рятувальники повернулися до будинку, Мімі при зустрічі із Баррі кинулася йому на ногу та довго перекочувалася на різні боки, намагаючись його не відпускати.

— Третій день проходив так само. По суті, всі наші дні були однаковими. Ми знову поїхали розвозити посилки. Того разу Мімі ризикнула побігти далі за нашою машиною. Потім відстала. Ми зупинилися випити кави й мій друг запитав: де твої рукавички? Я зрозумів, що їх немає на моєму броніку (однієї з тактичних рукавичок). Я поду-

Фото з бібліотеки Баррі Вовка.
Мімі біжить на зустріч до Баррі. 2024 рік. Херсон, Україна

Фото із бібліотеки Баррі Вовка. 2024 рік. Херсон, Україна

мав, що залишив на місці нашої попередньої зупинки, коли відносив посилки з допомогою, а потім пішов назад. Якраз почалися потужні арт. обстріли в тих місцях. Тож ми вирішили не повертатися через рукавичку та одразу поїхали до будинку. Коли ми повернули на вулицю до нашого дому, я побачив Мімі — вона гордо сиділа навпроти нашої території, наших воріт. Я помітив, що вона ховає якусь річ під лапками. Ми під'їхали ближче, і я побачив, що це моя рукавичка, яку я загубив по дорозі. Скоріше за все, Мімі бігла за нашою машиною майже весь час, але поступово втомилася і відстала. В процесі переїзду я загубив рукавичку, а вона знайшла її по запаху та повернулася в безпечне місце — наш будинок. Після цього я не міг спати тієї ночі. Постійно думав. Це була лише моя друга поїздка до України. Я приїхав рятувати людей. Але тут задумався, чи не врятувати й тварину? Бо без мене вона тут ніяк. Ми чули з друзями, як якісь собаки гризуться ззовні минулої ночі, і дуже хвилювалися, чи не вийшла Мімі за паркан. Я ходив перевірити, — згадує Баррі.

Потім прилетіли МІГи. Бомбардування відбувалося на паралельній вулиці та вибухи лунали все гучніше та частіше. Стало зрозуміло, що надалі залишатися в будинку більше не є безпечним.

Баррі вийшов на вулицю в пошуках цуценяти і відчув Мімі біля своєї ноги, точніше тепло від її лап. Вона одразу побігла до нього і не дивлячись на свій страх увійти до приміщення, собачка вперше у своєму житті, на руках у Баррі, потрапила всередину, а саме — до підвалу, де вони разом з іншими бойовими рятувальниками знаходилися, поки не почули, що стало тихо.

— Що ви відчули тієї ночі?

— Я і до того не міг заснути через думки про цуценя. Тож після того, як ми вийшли з підвалу, спитав у команди їхню думку: чи є у цуценяти власник? Можливо, хтось її шукає? Вони сказали, що Мімі зовсім маленька й, імовірно, народжена тут, під обстрілами. Тому власника навряд чи була. Того дня я поспілкувався з місцевими, Мімі виявилася безхатьком і навряд чи в когось була можливість піклува-

Фото із бібліотеки Баррі. 2024 рік. Херсон, Україна.

Фото із бібліотеки Баррі. Та сама загублена тактична рукавичка. 2024 рік. Херсон, Україна

тися про неї. У людей надто багато проблем там, у Херсоні. Я спитав у них, які шанси у Мімі вижити, якщо я не візьму її з собою, бо ніхто не міг її взяти, крім мене. Всі у домі сказали, що скоріше за все вона тут не виживе через крихітний розмір та малий вік (їй було десь три місяці, я гадаю). І тоді я прийняв це рішення. До поїздки у Херсон я якраз розмірковував над тим, що важливо рятувати тварин. Потім, коли побачив Смайлі у Запоріжжі, яка, до речі, залишилася із Захисниками й вони дбають та годують її, знову задумався над тим, наскільки це важливо. І от доля надала мені саме такий шанс. Я не збирався його втрачати й використав. Потім ми їхали десь півтора дня до Києва. Їхали у нашому волонтерському бусіку від ГОшки, але Мімі з гідністю витримала поїздку, — розповідає Баррі.

— Чи складно Мімі адаптуватися до Києва після Херсона? Як вона себе почуває?

— Їй було трохи складно. Зараз набагато краще. Наприклад, є моменти, як той, що я озвучив на перерві, — вона вважає мене альфою, тому не їсть і не п'є, коли я знаходжуся поруч із нею. Коли я беру її на прогулянки — вона хвилюється щодо кількості автомобілів та міського трафіку, а також кількості собак (хоч вони й на повідцях). Вона також на повідці, але цуценя починає реагувати голосно на інших собак, якщо їх бачить. І коли я вперше одягнув на неї її ошийник (який фіксується за шию та грудну частину тіла собаки) — вона просто лягла на землю та не рухалася якийсь час, немов висловлюючи мені знак протесту. Проте це тривало недовго. Невдовзі ми пішли гуляти на вулицю. Мімі була щаслива. В цілому її звикання до Києва проходить добре. Інколи я помічаю, що їй не супер-подобається бути на повідці, оскільки у Херсоні вона могла вільно бігати вулицями при пересуванні. Вона у Києві вже півтора місяця від березня. Наразі й досі адаптується, — розповідає Баррі.

У столиці та за межами міста Баррі проводить багато часу, займаючись підготовкою військових, поліцейських та цивільного населення. Також ветеран армії США та бойовий рятувальник і волонтер проводить навчальні курси для наших підрозділів ГУ ДСНС. Під час останніх навчань для наших Героїв-Рятувальни-

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса. Ветеран армії США, бойовий рятувальник та волонтер Баррі Вовк та Інга Квітка. 2024 рік, Київ, Україна

ків, Вовк отримав на знак вдячності та поваги шеврон наших рятувальників, який Баррі носить з неймовірною гордістю.

Крихітка Мімі теж має свій шеврон — на згадку про рідне місто Херсон, звідки її й забрав Баррі. Крім того, американський бойовий рятувальник за допомогою наших українців, які вже давно стали для нього справжніми друзями, вивчає солов'їну. Він відвідує спеціальні групові заняття з вивчення нашої мови, щоб стати ще ближчим для нас та нашої країни.

Якщо тренінги, які проводить Баррі для наших військових, підрозділів ДСНС, МВС, лікарів та цивільних тривають недовго, Мімі вирушає на них разом з Баррі. Проте, коли на навчаннях присутні інші собаки, бойовий рятувальник залишає крихітку вдома.

— Це через те, що її ображали собаки?

— Так. Зараз її травмують, точніше вона і досі реагує тільки на великих собак. Раніше в Херсоні — це були всі. Вона була занадто крихітною та худорлявою. Тож, коли я маю проводити тренінги або їду на весь день, наприклад, за межі Києва, я залишаю Мімі своїм друзям-українцям. Ми дружимо з ними з 2022-го

року. Їх звали Павло та Тетяна. Я вже розказував про них. У них є маленька племінниця восьми років. Також в Павла та Тетяни є біле цуценя породи ши-тцу — Марко. Вони дружать із Мімі. Її хвилюють інші собаки, але коли вона поруч з Марко — вони граються разом й підтримують один одного. Коли Мімі знаходиться поруч із Марко, вона щаслива. Мімі більше не хвилюється, що вона маленька, не така як всі, як колись за парканом, коли велика зграя нападала на неї. З Марко вона може бути самою собою, — розповідає Баррі.

Під час інтерв'ю Баррі показує знімок і розповідає, що Мімі й досі вдома бавиться з тією самою тактичною рукавичкою і їй не набридло «оберігати тепер вже її скарб». Мімі любить ходити або бігати по кімнатах із тепер вже «свою» рукавичкою і не збирається нікому її віддавати.

Фото із бібліотеки Баррі Вовка. Крихітка Мімі з шевроном міста, в якому народилася: "Херсон". 2024 рік. Київ, Україна

Фото із бібліотеки Баррі Вовка. Мімі та Марко — найкращі друзі в кафе Тетяни та Павла під час нашої розмови. 2024 рік, Київ, Україна

Під час розмови, Баррі Вовк розкажує про загибель на передовій свого друга та Героя із Великобританії на ім'я: PEZZ. В пабі, де ми провели інтерв'ю, встановлено меморіал, який присвячено його світлій пам'яті. Мати PEZZA, який загинув під час виконання однієї з місій у нас на передовій, з його піжамами створила іграшку — ведмедика і передала її з Англії до столиці, щоб створений материнськими руками ведмедик з піжамами її дитини завжди був поруч з його фотографією тут, у нас.

Цей момент був дуже важким для Баррі Вовка, коли ми знаходилися біля меморіалу його друга. Тетяна та Павло морально підтримали його, підійшовши та обійнявши Баррі, щоб йому стало легше. До слова, їхній дружбі майже три роки.

Пізніше, ми повернулися назад, щоб продовжити розмову. Крім цього, в цей день Мімі нарешті познайомила нас з Марко, з яким вони весело бавились під час інтерв'ю і були як одне ціле. За шість годин нашої розмови пухнастики лише хвилин на десять розійшлися, аби подрімати. Цього їм виявилось цілком достатньо, і вони продовжили разом із Марко кружляти по всьому кафе, не наче дві пухнасті хмаринки.

Після нашого інтерв'ю Баррі почав оформлювати папери, аби отримати можливість забрати цуценя до себе додому. Бойовий рятувальник робить все необхідне, аби Мімі змогла якомога швидше познайомитися з його рідними та

На фото меморіал у пабі, створений для одного з найкращих друзів Баррі — PEZZ-а, який загинув у нас на передовій

Фото з бібліотеки Баррі Вовка. 2024 рік. США

близькими. В найближчих планах ветерана армії США, бойового рятувальника та волонтера Баррі Вовка на наш день Незалежності відвідати якомога більше благодійних ярмарків вдома разом із Мімі, щоб встигнути розказати про те, що в нашій країні продовжується війна з російськими загарбниками, про Мімі й Херсон, про розбомблені міста та села, які він бачив на власні очі.

— Мімі на День Незалежності вашої країни обійде стільки місць, скільки встигнемо, щоб розказати й допомогти зібрати допомогу. Я хочу, щоб у мене вдома люди не забували про те, яке пекло відбувається у вас, — ділиться Баррі. — Я не збираюся зупинятися допомагати Україні й буду продовжувати це робити до кінця, до вашої перемоги!

Після повернення додому ветеран армії США та бойовий рятувальник Баррі Вовк на День Незалежності нашої країни познайомився з новими українськими друзями.

— Як ви з Мімі після повернення додому?

— Ми чудово справляємося. Я працюю з новими українськими друзями, з якими познайомився під час святкування Дня Незалежності України. Познайомився з маленькою красивою 9-річною дівчинкою зі Слов'янська. Зараз вона живе в моєму рідному місті. Вона і всі інші українці люблять Мімі й дуже хочуть забрати її або іншу собаку з передової. Отримавши величезну кількість звернень і прохань розповісти, як можна забрати до нас, в Штати собак з України, я вирішив заснувати організацію, яка допомагатиме втілити це в життя. Зараз я маю дуже багато зустрічей з різними благодійними організаціями, які влаштовують заходи зі збору коштів на добрі справи. І я збираюся зв'язати всіх і підготувати все для того, щоб повернутися і почати працювати над передачею осиротілих тварин біженцям, які все ще перебувають за кордоном, тут, у США, — підсумував Баррі Вовк.

» ЧАСТИНА 3:

АРТЕМ КЕЛЬБАС

Артем долучився до військово-патріотичного клубу та пройшов свої перші курси з домедичної допомоги ще у 2016 році, у віці 17-ти років. Але саме курси з порятунку життя припали до душі й стали його головним вектором для побудови власного майбутнього.

Моє кредо останніх років про дозвілля та допомогу. Я вважаю, що можна зробити допомогу людям своїм хобі. Таким чином ми змінимо багато життів на краще, у тому числі й своє.

Артем Кельбас.

Він з радістю розповідає про Сару та Стівена, Баррі та Мімі, але про себе говорить дуже мало; не дивлячись на те, що на свій юний вік встиг багато чого досягти — як в професійній сфері, так і допомогти нашій країні у війні проти російського агресора.

— Коли та де ви познайомилися з Сарою, Стівом та Баррі?

— Це було тренування у Навчальному центрі «ДГВ», Київ, на курсі з домедичної допомоги для інструкторів. І Сара та Стів були там інструкторами, які ділилися своїми унікальними кейсами та знаннями. Ми, як інструктори, отримали завдяки ним додаткову кваліфікацію. Їхній рівень навичок дуже високий, хоч інколи й виходить за межі наших протоколів. Мені неймовірно імпонували Сара та Стівен від початку, тому ми обмінялися контактними даними і я сказав, що вони можуть звертатися до мене у будь-який момент, якщо їм щось потрібно в контексті волонтерства в Україні. Так почалася наша дружба. Ближче з Баррі я познайомився у процесі спілкування зі Стівеном та Сарою. Тут ніякої супер-яскравої історії немає.

— **Якщо можна більш детально про навчання спілкування, взаємоді-
тримку, дружбу між всіма вами?**

— Я дуже поважаю Сару, Стіва та Баррі за те, що чув від них. Я знаю «від і до» ті їхні рятувальні кейси, про які вони розказували, коли вони були інструкторами впродовж нашого навчання. Я їх поважаю за їхні погляди на процес, на явища по порятунку людей, оскільки вони буквально прилетіли з іншої точки планети, з безпечного місця, з однієї з найстабільніших країн мирного світу – у найгара-
чіші точки військового світу на цей час. Вони прибули сюди для того, щоб допо-
магати людям. Це дійсно надихає. Напевно, це натхнення, яке вони дають, є основою моєї поваги та любові до них.

— **Розкажіть, будь ласка, про початок вашої діяльності. Чому і як ви
обрали курси з домедичної допомоги вектором вашого розвитку?**

— У військово-патріотичному клубу, до якого я долучився у 2015, порятунок лю-
дей припав мені до душі більше, ніж концепція біганини з автоматом. Якраз і то-
ді я зрозумів, що буду робити певний фокус саме на домедичну допомогу. Але
тільки зараз, у 25 років, я можу сформувати остаточну думку, чому ще тоді я
обрав цей шлях.

Фото з особистої бібліотеки Артема Кельбаса, його колег інструкторів із Сарою та
Стівом. Початок великої дружби з бойовими парамедиками.
2022 рік. Україна.

У той час Артемові було всього шістнадцять років, але не дивлячись на це, він, як і сотні тисяч інших юнаків та дітей по всій країні, шукав можливості долучитися до протистояння російській військовій агресії.

— Як ви прийняли рішення стати рятувальником?

— Я хотів би пов'язати життя саме з тим, щоб людям, які опинилися у складних умовах, допомогти. Коли прийшла така думка? Думаю, десь у років 18 до мене прийшло розуміння того, що недостатньо просто будувати індивідуальну кар'єру: важливо фокусувати свою зайнятість і на корисності для соціуму. Це рішення прийшло до мене після того, як я пропрацював свій перший сезон працівником пляжу та рятувальником в Одесі. Я пройшов підготовку від ДСНС, склав іспити та отримав свій сертифікат як плавець-рятувальник рятувального поста. У мене досі цей сертифікат зі мною, як своєрідний артефакт на вдачу. Я вважаю, що це посвідчення не просте: воно багато для мене означає, оскільки саме у той період я і сфокусувався на соціально-корисному векторі життя остаточно.

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса, 2018 рік. Україна

Фото, надане із бібліотеки Артема Кельбаса. Голова Київської Міської Державної Адміністрації Віталій Кличко та керівництво проєкту «Пляжний Патруль» у 2018 році нагородили Артема, як рятувальника та капітана волонтерської рятувальної служби, грамотою та медаллю за вагомий внесок у створенні необхідних умов відпочинку та оздоровлення мешканців та гостей столиці.

— Можете, будь ласка, розповісти про робочі будні рятувальника? Ця професія — величезна відповідальність. Можливо, якась з історій закарбувалася у пам'яті?

— Так. Я згадав одну сильну ситуацію. Під час чергування біля моря в Одесі у процесі патрулювання я побачив величезний натовп, який зібрався біля басейну, що був розташований у пляжному комплексі. Людей було занадто багато, і це виглядало якось нездорово. Підбігши, я побачив, що постраждала — мала дівчинка, а оточуючі дістають її із басейну. Все відбулося буквально за секунди. Я почав її оглядати: дитину всю трясло. У неї були міцно заплющені очі і я не міг спочатку зрозуміти, що відбувається, адже її тільки-но дістали з води та на класичний випадок — критичного плавця — це не схоже. Я намагався отримати в процесі огляду дівчинки — їй було близько 12 років — будь-яку додаткову інформацію від очевидців і від людей, які допомогли її дістати. Але жоден, кому я ставив запитання про передісторію події або факт знайомства з дівчинкою або її батьками, не міг мені нічого пояснити. Проте через декілька хвилин серед натовпу я почув новий гучний голос: жінка, яка в той момент тільки схилилася наді мною, почала кричати мені на вухо, що «дівча вже біле, вона померла, ви її вбили, ти її вбив!». Я це дуже добре запам'ятав, тому що мені тоді тільки років 18 було, і для мене це був певний стан тиску та ментального шоку. Але до ситуації: намагаючись оглянути дихальні шляхи дівчинки відповідно до протоколу, якому мене вчили — я не зміг відкрити рота постраждалій, оскільки він набряк. І тоді я зрозумів: це — епілепсія. Через короткий час постраждала змогла отямитися та відкрила очі.

Далі ж ми разом із медсестрою пляжу, разом із якою і надавали допомогу по епілептичному алгоритму, передали дівчинку медикам швидкої допомоги. Вони мені пояснили дуже цікавий факт, який я запам'ятав на майбутнє: якщо у людини-епілептика трапляється напад у воді — вони певний час захищені від того, щоб задихнутися від води. Оскільки, як мені пояснили медики швидкої з власного досвіду, під час нападу вода попросту не може потрапити до легень.

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса. 2018 рік. Київ. Україна

— **Артеме, що сталося з тією дівчинкою?**

— Річ у тому, що дівчинка плавала одна у басейні у найгарячіший час літнього сезону. Одна в такому юному віці, будучи епілептиком. Єдиний її родич, хто був на місці – її тьотя – в цей момент буквально пішла, вибачте за слова, «бухати на бар». А потім, коли ситуація трапилася, саме ця тьотя після повернення з бару і почала кричати мені у вухо, що я, немов, убив її племінницю. Тобто це була не зовсім відповідальна поведінка з боку тьоті, оскільки вона, знаючи, що у її племінниці є ризик епілептичних нападів, залишила дванадцятирічну дитину під палаючим сонцем одну в басейні, коли там одні блики від води можуть виступити каталізатором нападу. У результаті цього досвіду я зрозумів, що часто люди не можуть банально попідкуватися самі про себе. І навіть я – людина-рятувальник, яка пройшла не один курс з домедичної допомоги, не могла нічого вдіяти перші кілька хвилин, оскільки ситуація позапротокольна. У той момент я для себе зрозумів, що було б дуже круто, якби хоча б кожна п'ята, або принаймні кожна десята людина вміла надавати якісну базову домедичну допомогу собі або ж оточуючим. Світ дійсно став би набагато кращим. Думаю, якраз тоді в моїй голові з'явилася ця ідея, і далі я пов'язав життя з домедом. Далі – хобі у якості помічника інструктора на лекціях і тренуваннях із цивільної і тактичної медицини, а також – фокус на евакуацію та допомогу пораненим у нашому військово-патріотичному клубі.

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса. Визнання навичок у якості інструктора-добровольця ТрО. 2022 рік. Україна

— **Ви, у надто юному віці, кожного разу приймали для себе доволі дорослі рішення. Як ваші близькі, а зараз – ваша кохана наречена – сприймали й сприймають це? Наскільки це хвилююче для них?**

— Моє волонтерство передбачає не тільки військове, але і цивільне, звісно ж. Усе почалося з нього, як-не-як. У цьому випадку батьки поставилися до мого рішення позитивно, тому що я приносив соціальну користь. Хоча один мій близький родич, не буду казати конкретно хто, дуже любить прагматичну сторону життя і, скажімо так, зробив мені тоді «виговір» за те, що я, немов, допомагаю людям і не отримую за це гроші... На жаль, ми й по сьогодні

Фото з приватної бібліотеки Артема Кельбаса. Тренування у військово-патріотичному клубі в якості помічника інструктора (зліва – близький друг Артема, старший інструктор Петро Король, справа – інструктор Яша). 2018 рік, Київ, Україна

постійно лаємося з приводу того, що я міг би краще зайнятися чимось, що приносило б мені більше грошей, замість громадського активізму. Але я з цим не погоджуюся. Проте моя ж наречена – Катерина – з першого дня нашого знайомства підтримує мене у волонтерстві.

— Дискусії з родичами виникають переважно на якому підґрунті?

— Якщо задуматись, це навіть дискусією не можна назвати. Я для себе зробив ось такий от вибір, і мене переконати в його недоцільності складно. Що стосується військового волонтерства, то, наприклад, мамі я про це зовсім не розказував. Вона дуже мало знає. Вона знає про мою цивільну активістську діяльність, і цього цілком достатньо. Я не хочу її турбувати, тому я, звісно, перший час навіть не розказував їй про те, що я, наприклад, підписав контракт добровольця сил територіальної оборони України.

— У вас було немало волонтерських місій на Сході. Вам довелося приховувати це від мамі?

— Так, і я вважаю, що правильно зробив. На початку вторгнення я не розповідав, що я був на Донбасі понад десять разів із гуманітарними або волонтерськими місіями із забезпечення. Я не хотів, щоб вона колись дізналася, бо занадто хвилюється. А тато в курсі. Тато такий: «ти дорослий, давай, пробуй, молодець», — розповідає Артем.

— Розкажіть, будь ласка, як проходило ваше перше в житті навчання курсу з домедичної допомоги? Хто був інструктором?

— Це було якраз у 2016 році. Таїс Каневська проводила заняття у якості головного інструктора. Я її дуже поважаю. Дуже світла людина, яку я ніколи не забуду, тому що саме вона мені показала, як можна навчати людей навичкам, що рятують життя, у цікавій та водночас інформативній формі. До речі: взявши саме її інструкторську поведінку за прототип для своєї, я і побудував свою side-кар'єру як викладач-інструктор. Її лекторський вплив також торкнувся і моїх лекцій з маркетингу: адже фішки та методи донесення інформації у різних нішах одні й ті самі. На самому занятті була присутня максимально дружня атмосфера, незважаючи на доволі похмуру тему — серцево-легеневу реанімацію.

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса.
2022 рік. Покровськ, Україна

— **Які тренінги з домедичної допомоги, які ви пройшли за ці роки, запам'яталися вам найбільше?**

— Стосовно тренінгів з домедичної допомоги. Це все почалося давним-давно і перші тренінги, які я пройшов, стосувалися саме зупинки критичних кровотеч.

для довідки:

Критична кровотеча — це кровотеча високої інтенсивності та об'єму втраченої крові, яка найчастіше трапляється внаслідок порушення/поранення кінцівок або шиї.

— Оскільки від критичних кровотеч люди гинуть найшвидше, — продовжує Артем, — один з перших тренінгів з Таїс Каневською був 11 грудня 2016 року, коли ми вчилися накладати всі звичні нам на сьогодні турнікети САТ. Проте, оскільки це був 2016 рік, ми також вчилися накладати й джгути Есмарха — гумові джгути ще з радянського союзу, які накладаються довше. Також 18 грудня 2016 року пройшов свій перший тренінг по серцево-легеневій реанімації, який включає чіткий алгоритм дій, що потрібний для того, щоб надати допомогу людині без свідомості після того, як в неї зупинилося дихання або воно ненормоване. Я проходив подібні тренінги приблизно раз на рік, в гіршому випадку — раз на два роки, й навіть на сьогодні маю актуальний Сертифікат від [Європейської Ради Реанімації](#) та [Всеукраїнської Ради Реанімації](#) (ресусцитації) про те,

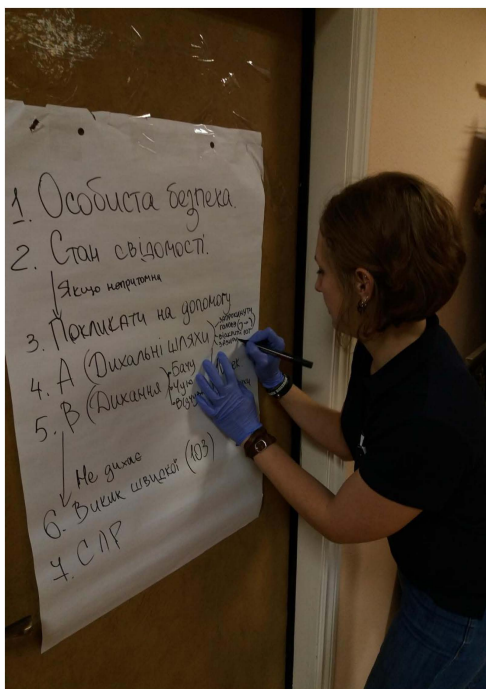

Фото з особистої бібліотеки Артема Кельбаса. Таїс Каневська — інструкторка ГО "UNIT Ukraine". 2016 рік. Україна

що оновив свої знання з СЛР у березні цього року. Також у травні 2017 року я проходив тренінг від Таїс щодо СЛР дітям та немовлятам: адже протокол для них теоретично та механічно відрізняється від протоколу для дорослих. Цей тренінг я проходив якраз тому, що зібрався піти на роботу рятувальників в Одесі.

для довідки:

Джгут або турнікет — засіб, який застосовують, щоб тимчасово зупинити критичну кровотечу з магістральних судин кінцівки, який перетискається в основі довкола потрібної кінцівки.

Турнікет типу CAT — найпопулярніший бренд турнікетів, який використовують як наші Захисники та Захисниці, так і військово-службовці по всій планеті.

Джгут Есмарха — гумовий інструмент, що призначений для тимчасової зупинки артеріальної кровотечі із судин верхньої та/або нижньої кінцівки.

Як ваша діяльність як рятувальника на воді вплинула на ваше волонтерство сьогодні?

Якщо говорити у контексті військового волонтерства та добровольчої діяльності? Як інструктор з домедичної допомоги та з тактичної медицини? Так, це дійсно серйозно вплинуло на мою долю. Той досвід, який я отримав у процесі декількох сезонів роботи рятувальником на воді, дозволив мені у час браку кадрів, коли дійсно був неймовірний переполюх на початку повномасштабного вторгнення, ступити на шлях інструктора-добровольця для цивільних та військових. Хоч, до речі, де-юре дуже важливо вказати, що хоч я і проходив купу курсів, у тому числі інструкторських — я так і не встиг отримати саме міжнародні інструкторські сертифікати. Такі, як має Червоний Хрест, наприклад. Я не можу сказати, що це — моя основна професія, як у професійних інструкторів, наприклад, із того ж [UNIT Ukraine](#) або з Навчального центру «ДГВ».

Фото з особистої бібліотеки. Таїс Каневська — інструкторка ГО "UNIT Ukraine" та Артем Кельбас. 2017 рік. Київ. Україна

для довідки:

Неурядова організація «UNIT Ukraine» — заснована у 2015 році. Головною місією Юніт є підтримка молодих людей у побудові демократичного суспільства в нашій країні. Від початку повномасштабного вторгнення організація забезпечує підтримку постраждалим внаслідок військових та окупаційних дій рф. Неурядова організація повністю охопила Україну своїми гуманітарними місіями.

— **Ви створили свої ГО, щоб допомагати під час війни?**

— На початку повномасштабного вторгнення ми зареєстрували з моїм другом та колегою Діаню Гунько громадську організацію «ГОК 4-5-0»: «Гуманітарна організація Києва 4.5.0 «Все добре». Із самого початку повномасштабки, десять 24-го числа, я був шокований подіями та займався тим, щоб підготувати себе та своїх родичів до спротиву. А вже на наступний день — 25 числа — ми з друзями організувалися і почали перевіряти сховища у нас по району, відкривати закриті та зносити туди ті припаси, які ми мали заздалегідь.

— Це вже на наступний день було, — зазначає Артем, — а вже десять через тиждень ми з Діаню Гунько, Валентином Решетником та іншими моїми друзями змогли організувати гуманітарний склад із теплими речами та реально тоннами продовольства для цивільного населення. Це все було надійно сховано завдяки великому серцю Єлизавети Зернецької — доньці відомого столичного антиквара, у підвалах підприємства якого ми й зберігали продовольство для цивільних мешканців столиці.

— **Як це відбувалося?**

— Логіка організації була такою: ми, внаслідок своїх контактів, отримували із Західної України та Європи гуманітарну допомогу. Трясли, так би мовити, тими контактами, якими могли. Ми писали й замовникам моїм з маркетингу, і учням, які були за кордоном, і всім-всім. Далі ми створили списки з контактів, хто міг долучитися до підтримки та яким саме чи-

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса.
Лютий 2024 рік. Київ, Україна

ном. Завдяки цьому отримали постачання гуманітарки через потяги Укрзалізниці та через автологістичні компанії, що не побоялися взяти участь. До речі, одного разу ми отримали прямо повний вагон Укрзалізниці – плацкорт – набитий просто доверху теплими речами та харчовими продуктами. Усі коридори, всі купешки були заповнені предметами гігієни, медицини, їжею, теплими та іншими речами, які необхідні для базового виживання. Ми з друзями це все інвентаризували та відвантажили на наші приховані склади. На той момент була вже не маленька команда, думаю, людей п'ятнадцять, не менше. Також завдяки партнерам-айтішникам у нас з'явився Телеграм-бот, який збирав інформацію про потреби людей та надсилав нам: охочі могли написати нашому менеджеру або чат-боту та залишити запит на, наприклад, теплі речі. Ми обслуговували, в основному, тих людей, які не могли прийти фізично на відкриті, публічні склади продовольства. Наприклад, неподалік був публічний гуманітарний склад в концертному залі «Атлас», але просто-напросто не всі могли до нього дійти: через страх, через вік, через інвалідність або ж догляд за дітьми. Тому наші волонтери-кур'єри на своїх автомобілях, на своїх мопедах та пішки доставляли по списках те, що було потрібно цим людям. Так і працювали. Це ГОшка, яка була на початку. Потім із завершенням київської кампанії та відступом російських військ необхідність у гуманітарці для людей з особливими потребами поступово відпала, - згадує волонтер та рятувальник на воді Артем Кельбас.

– **Розкажіть, будь ласка, про ваші поїздки на передову з початку повномасштабного вторгнення російських загарбників?**

– Вперше я був на передовій 22 червня 2022 року. Опинився на Донбасі. Я дуже багато про нього чув від друзів, оскільки лівова частка моїх близьких друзів з Донбасу та, зокрема, з Донецька. Тож перший раз я там був у рамках волонтерської задачі по доставці декількох автомобілів для військових. Це був [благодійний фонд Судовишнянської Територіальної Громади](#), волонтером якого я був разом зі своїм раніше згаданим близьким другом Валентином Решетником.

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса. Один з гуманітарних складів «ГОК 4-5-0». Лютий 2022 рік. Київ. Україна

Ми виконували доставку Land Rover Discovery та ще декількох авто. Це була Костянтинівка, яка знаходиться над Торецьком та Нью-Йорком, за які зараз ведуться запеклі бої з окупантом. Я сподіваюся, мої знання місцевої географії мені не зраджують.

для довідки:

Перше інтерв'ю з Артемом Кельбасом відбулося 26.10.2024 року. Станом на 24 жовтня 2024 року українські війська просунулися у Торецьку. На 29 жовтня 2024 року російські окупанти під «виглядом евакуації» примусово вивозять мешканців селища Нью-Йорк з їхніх домів. Здебільшого це люди похилого віку та з інвалідністю.

— Це була перша поїздка. З того моменту ми стали регулярно збирати речі та спорядження, щоб автівки, на які донатили люди, не їхали пустими. Наприклад, одного разу ми привезли з собою 30-40 комплектів військового одягу у якості наповнення до автомобіля. З командою цього благодійного фонду було не менше 5 поїздок, по пам'яті кажу, — продовжує розповідати Артем.

— **Де саме ви були?**

— Костянтинівка — це точно. Зараз ще подивлюся. В мене, можливо, має бути десь збережено. Зараз погортаю галерею для того, щоб ідентифікувати місця. Так, ось я бачу: друга поїздка чи третя. Я зазвичай робив фотографії-скріншоти з того, де саме був. Проте з цієї поїздки в мене не дуже багато фотографій. Незрозуміло, трошки незрозуміло. Знайшов фото: наша поїздка була через Покровськ, а далі за Покровськом я не робив фотографії, звісно, але ми поїхали

Фото із особистої бібліотеки Артема Кельбаса.
На фото Артем Кельбас та Валентин Решетник.

далі, тому що Покровськ — це завжди стартова точка. Так, ось: бачу, у бік Мирнограда поїхали. Покровськ, за ним Костянтинівка, зараз ще подивлюся поїздки, може там ми не заїжджали суперглибоко.

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса. 2022 рік Шахтарське, Донецька область. Україна

— Чи пригадуєте ви якісь особливі моменти, чи ситуації, що трапилися з вами під час поїздок?

— Було таке. Якщо оминати різноманітні обстріли — пам'ятаю, ми з Валентином доставляли військовому Lada Niva та вивозили назад його напівживий Chevrolet Aveo. Доставляли настільки глибоко, що на нас по дорозі прямо з-за повороту буквально виїхав танк. На нас з Валентином виїхав справжній танк, і ми, як цивільні особи, гадки не мали, свій він чи чужий. Ми не знаємо, як відрізняється «наша» та «чужа» техніка. У будь-якому випадку нам з дороги було нікуди діватися, особливо — з прохідністю Chevrolet Aveo, тому ми сподівалися на щасливий перебіг обставин та порівнялися з танком. Він рухався на нас. Ми побачили світлий піксель на хлопцях, що сиділи на танку. Ми видихну-

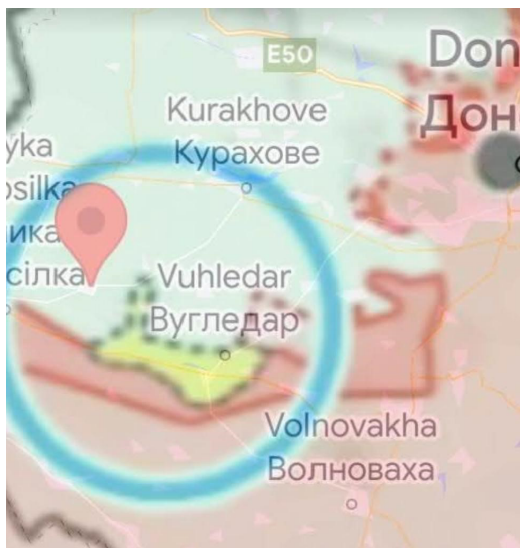

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса. Одна з локацій поїздок. 2022 рік. Україна

ли. Безумовно, я не фотографував цей танк, але так сталося, що я фотографував авто у розпалазі, де ми транспорт і передавали. Відповідно, можливо, у мене збереглася приблизна геопозиція подій.

— О, так! Це ось там, де ми танк зустріли. Це просто дещо було, — продовжує згадувати Артем, — Ось я зараз навіть DeepState скріншотив. На той момент якраз наша зона, де ми були, була відмічена зеленим кольором. Як нещодавно відбита територія. Наш маршрут пролягав від червоного маячка до Курахового.

— Про який момент Ви часто згадуєте?

— Про Миколайчика. У 2022-му році на Святого Миколая ми з Валентином та ще з однією колегою організувалися та поїхали на нещодавно деокуповані території Харківської області. Зокрема – Ізюм та вище. Поїхали цілою машиною,

*Фото з бібліотеки Артема Кельбаса.
2022 рік. Харківська область, Ізюм, Україна*

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса та Катерини Потаєвої.

забитою солодощами та зимовими речами, які роздавали сім'ям та діткам. Оскільки зазвичай наші попередні місії були суто, скажімо, для військових — тут у нас було завдання із зіркою: привезти трошки солодощів, атмосфери святого Миколая і теплого настрою. Так, складнощі певні були, оскільки це було майже перед Новим роком. І наш довгобазний Mercedes Sprinter 2003 року, на якому ми їхали, зламався прямо посеред траси, тому нам довелося на швидкості приблизно 30 кілометрів на годину їхати у Харків та шукати там інший автомобіль. Дякуючи добрим людям, я його знайшов, і ми поїхали далі по деокупованих селах. Діти були дуже раді, як і їхні батьки. Шкода, я не знімав багато фото тоді. Не знаю, що тут і розказувати, але ця поїздка мені дуже запам'яталася. Автомобіль після нашого повернення ремонтувався у Харкові і забрав я його аж під Новий рік. Приблизно якого числа я поїхав за ним? — питає Артем у коханої нареченої Катерини під час формування голосового повідомлення.

— Це було тридцять першого. — підказує з посмішкою на обличчі наречена Артема Катерина Потаєва, обіймаючи його.

— Тож тридцять першого... — погоджується Артем, беручи за руку кохану у відповідь. — А, тридцять перше грудня, останній день року! Я тоді подумав, що не встигну відсвяткувати з друзями Новий рік. Але я встиг, тому що якраз забрав та повернув власникам автомобіль, — підсумував Артем.

— Можливо, є моменти або ситуації, коли Вам було вкрай важко під час поїздки на фронт? З чим ви зіткнулися?

— З чим ми зіткнулися? З чим ми зіткнулися? Ми зіткнулися з... я не знаю, слава Богу, ні з чим поганим. Тобто я навіть не знаю, що розповісти. Багато там було дуже емоцій, але зараз... (Артем робить паузу, згадуючи про свої поїздки й скромно всміхається) ...пам'ять, як відбило. Я от тільки тепер гортаю фотографії, дивлюся на них, що там плюс-мінус було. Ми в основному виконували логістичні та забезпечувальні задачі, і на тому нам щастило.

Артем був багато де по лінії зіткнення, проте помітно, що не готовий про це розповідати. Так і є. Кожен з друзів: Сара, Стів, Баррі та Артем постійно говорять про те, скільки всього зробили інші знайомі, близькі та незнайомі люди.

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса. 2022 рік. Харківська область, Україна

Проте ледве питання торкаються їх самих, вони замовкають, постійно скромно повторюючи: «інші роблять більше».

Фото з бібліотеки Артема Кельбаса. Наречена Артема Катерина Потасєва. Благодійний аукціон у стінах столичної мерії. 2023 рік. Україна

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса. 2023 рік, Київський національний університет ім. Тараса Шевченка, під час зйомок для сектору неформальної освіти.

Вони – Люди-Герої, які внесли та продовжують вносити величезну частину себе, рятувати та займатися благодійністю для перемоги нашої країни, допомоги людям та чотирилапим, постійно приносячи в жертву власне життя.

— Ви зареєстрували й працюєте з нареченою Катериною над розвитком другої ГО, наскільки мені відомо?

— Так, — відповідає Артем. — Не так давно ми зареєстрували другу ГОшку, оскільки необхідність гуманітарної допомоги для столиці відпала. Приблизно торік ми почали над нею працювати. Ця ГОшка називається «Youth.in.ua». Вона націлена на допомогу українській молоді із кар'єрним та персональним розвитком. А саме — ми консулюємо молодь щодо їхнього кар'єрного росту, допомагаючи знайти і потрапити на роботу мрії. Наприклад, є молоді спеціалісти digital-сегменту — контент-мейкери, спеціалісти з таргетованої реклами, дизайнери або ті, хто бажає ними стати. Зараз на безоплатній основі ми проводимо для них тестові співбесіди і надалі, за їхнім бажанням, з'єднуємо їх з діючим досвідченим спеціалістом, що працює у ніші і шукає стажера або ж помічника.

— Як проходять ці співбесіди для молоді?

— Спеціаліст-новачок отримує від нас з Катериною імітацію інтерв'ю для прийняття на роботу, після якої ми підкреслюємо помилки та моменти, що варто покращити. Щоб коли справа дійде до справжньої співбесіди на реальну позицію, молодий український спеціаліст не припустився банальних помилок і був більш

впевненим у своїх силах. Також ми надаємо рекомендації щодо упаковки резюме та загалом самопрезентації. Ну і, звісно, відповідаємо на запитання, що виникають у потенційного кандидата після тестової співбесіди.

— Як називаються цей проєкт?

— «Тестова співбесіда». Все дуже просто та лаконічно. Завдяки проєкту шанси новачка без досвіду на проходження реальної співбесіди кратно збільшуються. Ця тестова співбесіда проводиться на безоплатній основі для того, щоб студенти, які закінчили курси й шукають роботу вперше, могли підготуватися до реального конкурсу на обрану ними вакансію. Особливо це важливо під час війни, коли кожен з нас на своєму місці робить те, що допоможе іншим. Адже за нашою молоддю майбутнє всієї країни.

— Які в вас плани?

— Після обстрілу дитячої лікарні «Охматдит» у Києві, де ми ледве не загинули, я з Катериною поїхав з країни для того, щоб здобути європейську освіту. Я планував це зробити приблизно п'ять років тому, але все відкладав. Я та Катерина плануємо вчитися тут, у Німеччині, й крім цього, звісно, продовжуємо свою волонтерську діяльність. Буквально днями ми долучилися до німецького підрозділу Червоного Хреста, який називається «Wasserwacht» — «Водна вахта». Вони займаються безпекою людей на водних об'єктах і під час надзвичайних ситуацій. Я, як людина з досвідом капітана-рятувальника у Києві та рятувальника на воді в Одесі, точно буду їм корисний. Я роблю це, оскільки волонтерська частина мого життя є для мене приємним обов'язком. Я радий цим займатися. Також я хотів би продовжити свою кар'єру як маркетолог у Німеччині, щоб заробляти за рахунок цього гроші та пускати їх на розвиток власних соціальних ініціатив. Але наразі вивчення місцевої мови, звісно, у пріоритеті. Я впевнений, що мені вдасться поєднувати навчання та роботу. У моєї коханої — Катерини — існують плани вступити у Мюнхенський університет на магістратуру, на управління організаціями. Це вкрай важливо для Катерини, адже вона, як менеджерка, щодня робить свій вклад у нашу громадську організацію та не планує зупинятися. Крім цього, Катерина також зараз стала заробляти гроші як інструктор карате для дітей.

Фото із бібліотеки Артема Кельбаса та Катерини Потаєвої. Тренування з карате. 2024 рік. Баварія, Німеччина

Після того, як представники Баварського Червоного Хреста дізналися про волонтерську та професійну діяльність Артема в Україні, вони були раді запросити його до себе. Артем зміг підтвердити свій професіоналізм у якості рятувальника, пройшовши місячну неоплачувану практику на відповідній посаді. Згодом мер міста, де зараз живуть Артем та Катерина, відзначив серйозність його намірів, навички, досвід і професіоналізм своїм сертифікатом із позитивною характеристикою нашого волонтера, капітана-рятувальника на воді, волонтера, лектора, засновника маркетингової агенції «Делегуй!» та соавтора цієї книги. Наразі Артем планує продовжити свою діяльність вже в Німеччині.

— Ваші найближчі плани в Німеччині та що ви думаєте про Україну сьогодні?

— Я збираюся будувати тут [ред.: у Німеччині] кар'єру та навчатися. Безумовно, я продовжу займатися і соціальними ініціативами. Щодо України — на жаль, не зважаючи на всі добрі справи, які я роками робив для своєї країни, люди, конкретні люди та глобальні настрої, відвертають мене від повернення. Я присвячую своє життя іншим, від чого отримую щире задоволення. Як казав раніше: я натрапив на такий шлях випадково в юному віці на курсах із домедички, але вирішив зупинитися на ньому вже в більш зрілому віці. У процесі років я був долучений до багатьох сфер життя: як підприємець-маркетолог — до бізнесу, як волонтер — до громадської діяльності, як доброволець-інструктор — до військової справи, і як киянин — до звичайного, цивільного життя. І в кожному з цих аспектів я стикався зі сталим явищем, яке просочувалося усюди, у всі сфери, однаково: з тотальною корупцією. Від мене вимагали відкати за маркетингові проекти, від мене вимагали хабарі для просування громадської організації, від мене вимагали грошей за невідправку мене ж на фронт тощо. Розвиваючись, я все більше бачив те, яке реальне суспільство мене оточує. Люди, навчені з дитинства простим корупційним схемам на кшталт «занести вчителю шоколадку для кращих оцінок», потім дорослішають і створюють вже більші схеми. Спілкуючись з батьками, з партнерами, з менторами та просто з випадковими людьми про це явище, я майже завжди отримував відповідь: «На жаль, у нас [ред.: в Україні] інакше ніяк. Треба крутитися та приймати це, інакше у тебе не буде майбутнього». Тому я спробую зараз якраз і будувати майбутнє для українців за межами нашої країни. Той же обстріл «Охматдиту» у Києві та подальший прямий розпил грошей «в кормушки» на його ремонті стало для мене останньою краплею.

— І Ви прийняли рішення?

— Так. Я зібрав дані з відкритих джерел та заручившись моральною підтримкою друзів, я втік з України, перепливши Дністер. Я пишаюся тим, що не був застрелений «своїми ж» прикордонниками через те, що хотів втекти без залучення жодних корупційних схем. Так, я дійсно нікому не заплатив гроші. Я ризикнув і сподіваюся, що не даремно. Я буду й надалі будувати своє життя, засновуючись на принципах справедливості та допомоги іншим. Без корупції й без даремних людських смертей.

Фото з тренувань рятувальних операцій на воді для Червоного Хреста.
2025 рік, Німеччина.

для довідки:

8 липня 2024 року – ракетного обстрілу зазнала найбільша дитяча лікарня в Європі «Охматдит» у Києві. Під час масованого ракетного удару у стінах лікарні знаходилося 627 дітей, восьмеро малюків було поранено, двоє дорослих загинуло. Однією з загиблих була лікарка. Через нелюдський російський обстріл по дитячій лікарні (через російський ракетний удар постраждав корпус, де знаходилися діти на діалізі), лікарям довелося 465 дітей, які потребували постійних обстежень та планового лікування, терміново виписати додому й продовжити зв'язок з їхніми батьками, на жаль, вже у віддаленому форматі. 94 пацієнти довелося терміново транспортувати до інших лікарень. 68 маленьких пацієнтів та пацієнток залишили на лікування у вцілілих корпусах будівлі «Охматдиту».

Не дивлячись на те, що російська влада вкотре за майже 11 років ВІЙНИ намагалася «зняти» з себе відповідальність за війну проти суверенітету та територіальної цілісності України, яка триває з 2014 року, цього разу: **за ракетний удар по Національній дитячій спеціалізованій лікарні ISW** (Американський Інститут вивчення війни) наголосив у своєму звіті про відверто брехливі та сфальсифіковані заяви від російських офіційних осіб та суб'єктів інформаційного простору, які суперечать наявним доказам Американського Інституту вивчення війни.

Сара та Стів після презентації у Великобританії про війну в Україні повертаються на передову, щоб далі рятувати людей.

Баррі Воек створив благодійну організацію в Штатах, яка опікується евакуацією тварин з окупованих територій і всиновленням чотирилапих американськими родинами та очікує /поїхав з черговою місією НАТО.

Артем та Катерина вчать і працюють у Німеччині, продовжують допомагати Україні та планують весілля.

Для мене особисто кожен з них є прикладом для наслідування і для мене велика честь познайомитися з ними.

З повагою,
авторка Інга Кейтка!